خونکار
(ناول)
Ketabton.com
لیکوال:نصیر احمد احمدي
د چاپ کال:۱۳۸۹ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خونکار

نـــــاول

ليکوال :

نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	خونکار
لیکوال:	نصیر احمد احمدي
کمپوز:	لیکوال
د چاپ کال:	۱۳۸۹ل
انلاین چاري:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ وه، سرې منډې وهلې...ساه يې لنډه لنډه کېده، يو ځای ولوېد ، بېرته پورته شو ، پښې يې بېسېکه وې، پر وچو پاڼو وخوت، زړه يې ولړزېد ، شا ته يې وکتل، پر اوږه کې يې نرۍ درد تېر شو ، لاس يې ورووړ، ګوتې يې په وينو لندې شوې، ځو ګړندي ګامونه يې واخيستل، پښه يې د دوو تيږو تر منځ بنده شوه، پړمخې پرېووت، له خولې يې لاړې وبهېدې، د ولاړېدو سېکه يې نه ليده، يوې ټيټې ونې ته ور وښوېد ، د ونې تنې ته يې ځنګ ولګاوه، غوږونه يې ځک کړل، چوپه چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې....

سړي سره ساه واخيسته، پورته يې وکتل، يوه ستوري منډه کړه، تر يوه ځايه سپينه رڼا ورپسې وه، وروسته ورک شو.

سړی ښه شېبه غلی ناست و ، بيا يې ګېډه توده شوه، لاس يې ورووړ، ټټر يې پر وينو لوند و. ورو ولاړ شو ، زړه يې سستې ورکوله...خوا يې راګرځېده...ټوخې واخيست، خولې ته يې لاس ونيو ، ساه يې تر پزې راووته. ځو ګامه يې واخيستل ، پښې يې درنې وې، وينه يې ورانه ته ورسېده، وروسته يې ښی بوټ هم لوند شو ، ټول بدن يې لړزېده....

ځنګنونه يې پر تيږو ولګېدل، بانه يې سره ور وستل، د کورنۍ غړي يې سترګو ته ودرېدل، لاسونه يې پر ځمکه ولګول، سترګې يې رڼې کړې، پورته يې وکتل، ستوري د اوښکو له لاسه تت ښکارېدل...

سر يې وځړېد ، زړه يې ولړزېد ، لاسونو ته نږدې يې تور بوټونه ښکارېدل، د يوچا لمن يې پر مخ ولګېده، پاس يې وکتل، بنيادم و ، سپوږمۍ د يوه تبر د ځوکې پر سر ولاړه وه، تبر په شدت ټيټ شو ، د سړي په غاړه کې ځړيکه شوه، پر سترګو يې تياره راغله، کيڼ اړخ ته ړنګ شو ، وينو داره وکړه، يوه ليکه لندې تيږې د سپوږمۍ رڼا ته وځلېدې...

* * *

يوه پيغله له کلا ووته، باغ ته ولاړه، يوه سپينه جنت کوکۍ (شب پرکه) پر سره ګل ناسته وه، د نجلۍ ګرده لمن له بوټي سره ولګېده، ګل وښورېد ، جنت کوکۍ خپل سپين وزرونه ورپول، والوته، په هوا کې له يوه بل پتنګ سره يو ځای شوه، وروسته په شنو پاڼو کې تر سرو منهو پټ شول.

نجلۍ د لښتي پر ژۍ کېناسته، پلاستيکي چوټې (چپلکې) يې پر شنه چمن کېښودې، لښتي ته يې پښې وروغځولې، اوبه سړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو دم يې د ښې پښې بټه (غټه) ګوته وتخنېده، اوبو ته يې وکتل، يوه کوچني خړ کب يې د دوو سپينو ګوتو په مينځ کې خوله وهله....نجلۍ پښې ته ټکان ورکړ، کب په اوبو کې مخ پورته لاړ.

نجلۍ ښي لور ته وکتل، د شنو پاڼو له چولو څخه د تاکونو په مينځ کې خړه کوټه ښکارېدله، چوپه چوپتيا وه، يوازې مرغۍ چونېدلې....

نجلۍ مخ ته ځو لپې اوبه ورواچولې، اوبه وڅڅېدې، سپينه غاړه يې لنده شوه، خوند يې ورکړ، بيا يې لپه ډکه کړه، اوبو له پاسه د مرغۍ خړ چوچونې (بچي) راووړ، نجلۍ ور پورته کړ،د مرغۍ د چوچونې نوې راوتلې بڼکې لندې وې..نجلۍ د مرغۍ چوچونۍ پر شنو وښو کېښود، سهارنۍ لمر ښه پرې ولګېد، وزرې يې پرانيستې، غلى پرېووت.

نجلۍ يوه شېبه کېناسته، لنډه، لنده زنه يې څليدله..وروسته د کلا په دېوال کې باغ ته پرې شوې وړه لرګينه دروازه پّرانيستل شوه، يوه په عمر پخه ښځه په وره کې ودرېده، يوې، بلې خواته يې وکتل، په زوټه (زوره) يې وويل:

_غوټۍ!

نجلۍ ولاړه شوه، ورغله، ښځې ته يې وکتل، د هغې څېره نيولې وه.

نجلۍ وويل:

_ولې خپه يې؟!!!

د ښځې شونډې وخوځېدې:

_پلار دې لا نه دی راغلی.

_څه؟!

_هو لورکۍ! تير ماخستن ستا د تره کره و، له هغه سره يې د کاريزه د اوبو په ويش خبرې کولې، ويل يې چې ناوخته راځي.

نجلۍ يوه شېبه غلې وه، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

_ما ويل چې په کوټه کې به وي.

ښځې تندی تريو کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه !

نجلۍ وویل:

ـزړه مه خوره ! جانکو د تره کره ور ولېږه، درک به یې مالوم شي.

ښځې وویل:

ـښه ده، زه به ورته ووایم.

نجلۍ د ونو په مینځ کې ولاړې خړې کوټې ته وکتل، په خشکه یې وویل:

ـهغه خو لا تر اوسه ویده دی.

* * *

د غرمې سیوری رنګ و، د کلا تر مخ د مېلمنو اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه، ټولو لونګۍ تړلې وې، لمر سوځولې خړې څېرې یې درلودې. پر غولې لیکې لیکې ګیلم (ټغر) هوار و، یوه له اوبو ډکه بدنۍ او دوه ټُفدانۍ ایښې وې.

نور غلي ول، یواځې په بر سر کې ناستو سپین ږیرو خبرې کولې..دوی په پسونو کې د ټک ناروغۍ یادوله، یوه شکایت درلود چې په درې شوا روزه کې یې یوولس پسونه مردار شول، بل ټک یوه ساري ناروغي بلله، ویل یې چې مړه پسونه باید تر خاورو لاندې شي، خو دربېیم د دې خبرې مخالف و، ده هر څه د خدای له خوا ګڼل....

داوخت په وره کې یو سړی ودرېد، کلیوالو ورته وکتل، د سړي څېره نبولې وه، ویل یې چې ملک عطا الدین په خپله خسر ګنۍ کې هم نه و.

کلیوال په اند ښنه کې ول، د کلي ملا وټوخل، په زامت یې وویل:

ـزړونه غټ ونیسئ، ملک صیب د بدو سړی نه دی، چېرته به تللی وي، په الله یې وسپارئ ! پیدا به شي.

.له دې سره یې دېوال ته ولاړې لکړې ته لړزانده لاس ور وغځاوه، په زوره یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیا الله! د خدای د یادولو وخت دی.

شپېه وروسته په کوټه کې یواځې یو سړی پاتې شو، ده کړه پزه درلوده، په رېږه کې یې سپین ډکي ډېر ول، چرتي ښکارېده.

سړی یوه شېبه ناست و، بیا ولاړ شو، په تګ کې یې کینه ښنه درنه پسې اخیسته، له کوټې ووت، د کلا لویه دروازه یې بېرته کړه، غوټې منډه ور واخیسته، پیچلي تور ویښته یې پر تندي پراته ول، ورې سترګې یې سرې ښکارېدلې...په زوته یې وویل:

ـکاکا! د پلارجان مې کوم درک ونه لګېد؟!

د سړي سر وځړېد، ورو یې وویل:

ـهر ځای مو پسې ولټاوه، خو...

یوه تېره چیغه یې په غوږو کې ننوته:

ـپه څه بلاه دې وخوړ؟ هه!

د کتار خړو کوټو تر مخ په عمر پخه ښځه ولاړه وه.

سړي وویل:

ـچټیاټ مه وایه!!!!

ښځې یو دم کوکه کړه، نجلۍ منډه ور واخیسته، ښځه یې تر مټ ونیوله، ورو یې وویل:

ـمورې! رسوایي مه جوړوه! رابه شي!

ښځې سړي ته وکتل، چیغه یې کړه!

ـووایه! څه ټکه دې پرې واچوله؟! تر کوم پاڼ دې لاندې کړ، هه؟!

دوه زړې ښځې له کوټې راووتې، په عمر پخه ښځه یې تر مټ ونیوله، په وره یې ننه ایسته.

غوټۍ بېرته سړي ته ورنږدې شوه، په ژړغوني غږ یې وویل:

ـکاکا! پلار مې بیګا له تا سره و؟ نه؟!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي په خپله پزه لستوڼی تېر کړ، شونډې يې وخوځېدې:

ـهو ! موږ تر ناوخته ناست وو ، د اوبو پر سر نه سره جوړېدو ، وروسته مو د ځمکې د ويش کاغذونه رامينځته کړل، ښکاره ليکل شوي وو ، چې پلار دې د کاريز په اوبو کې دوه شوارووزه (۱) حق لري، خبره له جنجاله پرته خلاصه شوه ، دې ماخستن ناوخته زموږ له کوره ووت.

نجلۍ وويل:

ـپلار جان به چېرته تللی وي؟

د سړي سر وخوځېد:

ـنه پوهيږم. کليوالو هرځای پسې ولټاوه ، خو...

کړپ شو ، د کلا د لويې دروازې دواړه پلې پرانيستل شوې، پر يوې خرې د شوتلې غټ بار تړلی و ، د بار پر سر يو لوی لور ټومبلی ښکارېده ، د خرې له دواړو خواوو د شوتلې شنه ډکې ځړېدل. په خرې پسې يوه خيرن ځوان ګامونه اخيستل... دی هډور سړی و ، مړه ږيره يې درلوده ، سترګې يې غټې وې، پر تندي يې د کالداني لوی داغ ښکارېده.

سړي ورغږ کړ:

ـجانکو !

ځوان، بار پرېښود ، ورغی، سړي ته مخامخ ځوړند سر ودرېد.

سړي وويل:

ـته د شپې په باغ کې وې؟

ځوان د ((هو)) په ښښه سر وخوځاوه.

د سړي شونډې وخوځېدې:

ـد باغ د بوال ته نږدې عمومي لاره ده ، کوم غږ، ټوخی يا د دروازې کړپ دې وانه ورېد ؟

ځوان د ((نه)) په بڼه سر وخوځاوه.

سړي خرې ته وکتل، په اخور کې يې خوله وهله...دواړو خواوو ته تړلو غواوو غړۍ ورغځولې وې، په خپلو اوږدو ژبو يې له بار څخه ځړېدلې شوتله ور ټولوله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی ځوان ته اشاره وکړه، هغه لاړ، له بار سره یو ځای کاهدانۍ ته ننوت.

نجلۍ هم کوټې ته لاړه، سړي شاوخوا وکتل، د دېوال سیوري ته پر اخور کېناست، سترګې یې واړولې، تر یو نیم دوه جریبه ځمکې خړ دېوالونه راتاو ول، د کلا هر کونج یو برج درلود، برجونه تر دېوالونو دوه ـ درې ګزه لوړ ښکارېدل، د کلا مینځ سپیره ډاګ و، یوازې یوه دېوال ته نږدې د سنځلې زړه ونه ولاړه وه، د سر پاڼې یې د دېوال پر وروستۍ پخخې پرتې وې.

داوخت یې د دروازې کړپ واورېد، دوه ښځې کلا ته ور ننوتې، سړي ته یې وکتل، د یوې بې اختیاره له خولې را ووتل:

ـ خواره سې، غوث الدین دی!

دواړو پر مخونو ټکرې ورکش کړل، ګړندي ګامونه یې واخیستل، پر یوه خونه ننوتې.

غوث الدین تر پنځوسو کلونو اوښتی و، په ځوانۍ کې یې یوې کلیوالې ته سترګه ټینګه کړې وه، هغې خپلو ورونو ته ژړلي ول، ورونو یې له بیلچو سره د غوث الدین په کور ورغلي ول، هغه یې په خپل کور کې دومره ډبولی و چې په کټ کې یې شکسته بند ته وړی و، د ورانه مات هډوکی یې کوږ جوش شوی و، ځکه یې په تګ کې ستونزه درلوده، دی له هماغه ورځې راهیسې په بدعمله مشهور شو، د کلي تورسرو به لار ورنه کږوله، دی یې په پوست پاک نه باله.

غوث الدین وروسته یو په بل پسې دوه ودونه وکړل، خو اولاد یې نه درلود.

غوث الدین یوه شېبه پر اخور کېناست، وروسته یې ګرمي وشوه، خپل کور ته لاړ.

* * *

مازدیګر جمعه ولاړه وه چې یو چا غږ کړ:

ـ یو مړی موندل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین سلام وګرځاوه، شا ته یې وکتل، د کلي ګوروان و.

غوث الدین په بیړه وویل:

_څه چټیات وایې؟!!

ګوروان وارخطا شو:

_زه، زه نه یم خبر، یو کوچی راغلی دی.

غوث الدین په بیړه له جوماته ووت. د باندې یو سړی ولاړ و، لښته یې په لاس کې وه، پر ږیره یې شنه نصوار پراته ول.

غوث الدین ورمخته شو، ویې پوښتل:

_څه خبره ده؟

سړي په ډډ کوچیاني غږ ځواب ورکړ:

_خدایزده، د غونډۍ په لمنه کې مې رمه پېوله چې سپی سره خوله راغی، ما ویل چې کومه مړژګه (مړ حیوان) به یې موندلې وي، خو چې ورغلم، له خاورو، د یو چا په وینو لړلی لاس راوتلی و.

دا وخت دربی شو، ډله کلیوال له جوماته راووتل، غوث الدین د غونډۍ خواته روان شو، نور خلک تر کوچي راوګرځېدل.

غوث الدین له کلي ووت، کلیوال هم ور ورسېدل، د غونډۍ په لمن کې مېږو او پسونو خولې وهلې...

کوچي څو تیږو ته لاس ونیو، کلیوالو منډه کړه، دوی ټول تر غوث الدین مخکې شول، غوث الدین پښه وروسته کرښوله....

کلیوال پر یوه ځای سره راټول ول، غوث الدین یوې خواته کېناست، سر ته یې لاس ونیو، وروسته یې یو ورو غږ واورېد:

_عطاالدین دی.

غوث الدین په زحمت ولاړ شو، خلکو لار ورکړه، مړي ته یې وکتل، ځنګنونه یې پر ځمکه ولګېدل، یودم یې کوکه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا او دوو نورو کلیوالو لاسونه ترې راوګرځول، سرې یې له هغه ځایه لیرې کړ، شېبه وروسته کلیوالو سلامت جسد راوېست، غاړه یې یواځې پر پوستکي بنده وه، په ښی اوږه کې یې هم لوی پرار جوړ شوی و.

جسد د ښورولو نه و، همالته یې پرېیست، یوه سپین ږیري څادر پرې وغوړاوه، بل کلیوال په کټ پسې ولاړ.

* * *

درې ورځې ووتې، خو د غوټۍ او د هغې د مور کوکې خلاصې نه شوې، کلا به تل له تور سرو ډکه وه، هره نوې ښځه چې به په کلا ننوته، کوکو به زور واخیست، څو شېبې به لوړې وې، خو وروسته به یې غږ ټیټ شو.

جومات ته به هم ډله ډله نارینه راتلل، لاسونه به یې پورته کړل، یوه ډله به ولاړه شوه، بله به کېناسته. د چایو له پاره په دوو بخاریو پسې اور بل و.

یوه اوونۍ نوره هم ووته، خلک کم شول، وروسته به بیا په ورځ کې یواځې دوو ـ دریو تنو لاسونه پورته کول.

کله چې غوث الدین د خپل ورور له مرګه وروسته په لومړي ځل کلا ته ورغی، ورېندار یې منډه ور واخیسته، سرې یې تر ګرېوانه ونیو، د هغه پر مخ یې نوکارې ور ولګولې، بیا دوو زړو ښځو په کوټه ننه ایسته..

غوث الدین یوه شېبه په سرای کې ودرېد، له کاهدانې څخه د ساتول غږ اورېدل کېده، وروسته دالان ته ور ننوت.. غوټۍ دېوال ته ناسته وه، د تره په لیدو یې پښې ور ټولې کړې، غوث الدین هغې ته وکتل، د پېژندو نه وه، وچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلکه ښکارېده، په څېولي ګاړګوتي وېښتو کې يې د بوسو خلي بند ول، په غومبرو يې د اوښکو وچي ليکې ښکاريدلې...

غوث الدين د هغې تر څنګ کېناست، يوه شېبه غلی و، وروسته يې د نجلۍ سر ور ړنګ کړ، هغې خپل تندی د سړي پر کېنه اوږه ولګاوه، په چيغو چيغو يې وژړل....

ښه شېبه ووته، د نجلۍ اوښکې نه تم کېدې، هماغسې يې ژړل...

سړي ورو وويل:

ـغوټۍ لورې ! بس ده !

د نجلۍ ژړا زور ونيو....

سړي د هغې سر په خپل ټټر پسې ټينګ کړ:

ـبس ده نور.

نجلۍ ژړل....

ښه شېبه ووته، سړي وويل:

ـمور ته دې ووايه چې ځان تيار کي، همدا اوس زموږ کره ځو، نور به هلته اوسئ !

نجلۍ ورو ورو ژړل...

سړی يوه شېبه کېناست، بيا د باندې ووت، لمر تيزې کوله، د کلا مينځ سپېره ښکارېده، له کاهدانې څخه لا د ساتول غږ اورېدل کيده...

سړي ګامونه واخيستل، کاهدانې ته ور ننوت، جانکو رشقه وړوله...

سړی يوې خواته کېناست، کاهدانه سړه وه، د چت په لرګيو کې د مرغۍ چوچونې چونېدل، په لويه دريڅه کې د بمبرو (سرو غومبسو) ځالې را ځوړندې وې، له کاهدانې څخه د ورې شوې رشقې بوی ته

غوث الدين ځوان ته وکتل، ورو يې وويل:

ـجانکو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان غتې سرې سترګې ور واړولې.

سړي وويل:

ـته به له دې هيسته يوائې يې ، په کلا ، باغ او غواوو پام کوه !

ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، بېرته د رشقې په ميده کولو بوخت شو.

ناڅاپه يوه زوروه چيغه تاوراتاو شوه !

ـته خونکار يې ! مورِ ستا کور ته نه ځو !!!

غوث الدين په بيړه شا ته وکتل، ورېنداره يې وه، ولاړ شو، په خشکه يې وويل:

ـچټياټ مه وايه !! که نه نو...

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

ـکه نه نو څه؟ هه ! مړه مې که ، هه !

له دې سره يې منډه کړه، د جانکو له لاسه يې ساتول ور واخيست، کړنګ شو ، ساتول د سړي پښو ته نږدې د لور د تېرولو پر ډبره ولګېد ، ښځې چيغه کړه !

ـهه ! مړه مې که، غاړه مې را پرې که، ته خو د غاړو په پرې کولو کې ډېر تکړه يې، د خپل ورور غاړه دې څنګه ور پرې کړه؟ هه ! ته پوهېدې چې هغه زوی نه لري، اته شله جريبه ځمکه، باغ، کلا او نورميراث يې تاته پاتې کيږي....

غوث الدين غلی ولاړ و ، څو ښځې ورغلې او د غوټې مور يې په کشولو کشولو له کاهدانې ويسته

غوث الدين خپل سر پر ځنګانه کېښود ، يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته يې د ساتول غږ واورېد.

غوث الدين هماغسې ځوړند سر ناست و ، کله کله به د ساتول له ټکا سره يو ځای د ښځې ښېراوې پورته شوې ((غوث الدينه ! ټک له ټکه شې،مېنه دې سپېره شه، خدای دې د ماښام پاستې ته اړ که...))

ښه شېبه ووته، بيا د سړي څنګ ته څوک کيناست، غوث الدين سر پورته کړ، غوټې وه، وړې سترګې يې سرې وې، پر سرو شونډو يې تور پټري ښکارېدل.

د سړي سترګې له اوښکو ډکې شوې، په غريو کې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـما به څنګه خپل مشر ورور واژه ! هه ! ته وو ایه؟ !

غلی شو.

جانکو له کاهداني ووت.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

ـد چا چې خپله برخه میراث وي، د نورو جایداد به څه کوي؟ !

نجلۍ څه ونه ویل، د مرغۍ چوچونې ببرته په چونېدا راغلي ول، کله کله به د بمبرو د وزرونو بنګا هم پورته شوه.....

* * *

مازدېګر و، د کلا د لویدیځ دېوال سیوری پر کتار ولاړو خړو کوټو پروت و، مور او لور غلې ناستې وې، مور پر دېوال ځوړند عکس ته کتل، په عکس کې ملک عطاالدین شخه لونګۍ تړلې وه، برېتونه یې پر شونډو پراته ول، سترګې یې ځلېدلې.

ناڅاپه یو درب شو، مور او لور یوبل ته وکتل، نجلۍ په منډه له کوټې ووته.

په چوتره کې غوث الدین ولاړ و، په لاس کې یې چیلم نیولی و، پښو ته یې په بوغبند کې تړلې بستره ښکارېدله، پر غولي د بسترې دلوېدو دوړه لا نه وه ناسته.

د ښځې غږ واورېدل شو:

ـڅوک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ په وېره خپل تره ته وکتل، غوث الدين وويل:

ـزه به نور دلته اوسم.

د دروازې پله له دېوال سره ولګېده، يوه لويشت کاهګل لاندې ولوېد، ښځه د کوټې په وره کې ودرېده، په خشکه يې وويل:

ـڅنګه دې دومره زړه وکړ، تا خپل ورور...

د سړي تندی تريو شو، يوه زوروره چيغه يې تر خولې راووته!

ـبس که پليتې!

ښځې وژړل، په منډه کوټې ته ننوته

سړي يوه شېبه غلی و، وروسته يې نجلۍ ته وکتل، ورو يې وويل:

ـمور دې پوه که، په دې څلورو دېوالونو کې دوه تور سري يوائې نه شم پرېښودلای.

نجلۍ په لړزانده غږ وويل:

ـ خو ستا دواړه ميرمنې هم يوائې دي، هغوی...

سړی په خبره کې ور ولوېد:

ـزړه مه خوره! ما خپل اوښي ته ويلي دي، دی به تر هغو زموږ په کور کې وي چې ستا د مور غوسه سړه شي، وروسته به تاسو هم له ما سره اوسی!

نجلۍ غلې وه.

سړي سړه سا واخيسته، ورو يې وويل:

ـغوټۍ لورې! زه به په کومه کوټه کې اوسم؟

نجلۍ کيڼ لور ته اشاره وکړه، سړی ګوډ ګوډ روان شو، لرګينه درنه دروازه يې خلاصه کړه، نمجن سوړ بوی يې په سپږمو ننوت، کوټې دريڅه نه درلوده، په مينځ کې يې يو پلاستيکي فرش وېړ (هوار) و.

سړی يوه شېبه ځای پر ځای ودرېد، سرای ته يې وکتل، يوه برج کوچنۍ اورسۍ درلوده، په چوکاټ پورې يې خيرې خيرن پلاستيک با د رپاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وويل:

ـ د برج په کوټه کې څه شی دي؟

د نجلۍ شونډې وخوځېدې.

ـ هیڅ، یوائې د وړو زوړ کندو ایښی دی.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:

ـ غوټۍ لورې! ما ته هلته ځای جوړ که!

نجلۍ غلې روانه شوه، له کوټې څخه یې پلاستیکې فرش ټول کړ، پر ختېینو زینو وخته.

غوث الدین د چوترې پر ژۍ کېناست، کلا ته پرې شوې د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو و، په لاس کې یې سطل ښکارېده، نیغ څاه ته ور روان شو، شېبه وروسته یې ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، بېرته باغ ته ولاړ.

چو په چوپتیا وه، د جارو غږ راته، د برج له وړې ورسۍ مړې دوړې راوتلې...

نجلۍ پر زینو راکښته شوه، غوث الدین ورته وکتل، د هغې له وړو سترګو راګرځېدلي اوږده تور بانه سپېره ول. نجلۍ بستره ور پورته کړه، بېرته پر زینو وخته.

پاو وروسته د برج کوټه تیاره وه، غوث الدین ورغی، له دریڅې نه پر مخامخ دېوال مازدېګرنۍ ژېړه رڼا لوېدلې وه، په رڼا کې لا د خاورو واړه ذرات په حرکت کې ول... نجلۍ د کوټې د دېوال په یوه کونج کې د غنو تارونه جارو کول...

د ماښام له اذان سره هر څه سم شول، په وړه تاخچه کې یوه ټُفدانۍ، راډیو، جاینماز او له اوبو ډکه بدنۍ ایښودل شوي وو.

غوث الدین پر هواره توشکه اوږد وغځېد، پورته یې وکتل، پر چت یو لاس ښکلي تراشل شوي لرګي پراته ول. د کندو پر سر چیلم ښکارېده، د چیلم تر سر خانې شنې مرۍ را تاوې وې.

ملا د ماښام اذان وکړ، غوث الدین کېناست، خو په پښو کې یې د ولاړېدو سیکه نه لیده، شېبه وروسته په زحمت ولاړ شو، همالته یې څادر هوار کړ، د لمانځه نیت یې وتاړه، د سلام له ګرځولو سره تېرې کوکې پورته شوې، ور یې چوله کړ، لاندې یې وکتل، ورېنداري یې د یوه ځوان په غاړه کې لاسونه وراچولي ول، ښځې په چیغو چیغو ژړل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدين بېرته نيت وتاړه، دوه رکعته سنت يې وکړل، لنډه شېبه يې لاسونه لپه نيولي ول، وروسته پر زينو کښته شو، کوټې ته ور ننوت، ورېندار يې په منډه د باندې ووته.

ځوان ولاړ شو، د غېږې ور کولو لپاره يې خپل ټټر راويست، خو غوث الدين لاس ور وغځاوه، مخامخ پر توشکه ورته کېناست، ورو يې وويل:

_نه وې!

ځوان تر خپلې زرينې خولۍ لاندې ګوتې تېرې کړې، تور ويښته يې وګرول، شونډې يې وخوځېدې:

_له موټر سره تللی وم! څه وکم، پردۍ موټرواني ده، نن راغلم!

دواړه غلي شول.

غوټۍ کوټې ته ورغله، بل څراغ يې پر غولي کېښود، بېرته د باندې ووته.

ځوان پورته وکتل، په سپين ګرد مخ کې يې له اوښکو ډکې غټې تورې سترګې وځلېدې، بېرته يې سر ټيټ شو.

غوث االدين يوه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړل، يوه شېبه ناست و، وروسته له کوټې ووت.

د سړي له وتو سره سم ښځه کوټې ته ورغله.

ځوان په ژړغوني غږ وويل:

_تروري! کيسه څه وه؟

ښځه غريو واخيسته، ژړا يې کابو کړه، شونډې يې وخوځېدې:

_د قيامت نښې دي، ماته خو داسي ابسي چې ټول فساد په ګوډ کې دی.

ځوان نيغ ورته وکتل.

ښځې وويل:

_خدای مې دې غاړه نه بندوي، زه په غوټو شکي يم.

د دروازې تر شا د غوټۍ له کاوړه ډک غږ واورېدل شو:

_وشرمېږه! په خپل ليوره پسې داسې خبرې کوې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې د مخ ګونځې ژورې شوې، چیغه یې کړه !

"ـچوپ که د ...

یو دم غلې شوه، خپل وراره ته یې وکتل، سر یې وځړېد.

ځوان سړه ساه واخیسته، ورو یې وویل:

ـزما هم زړه ته نه لوېږي.

ښځه غلې وه.

ځوان خپل څادر ورواخیست، ولاړ شو.

ښځې وویل:

ـحمیده ! ناوخته دی.

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـټپ ټپ (موټر سایکل) راسره دی، سبا به سره وینو.

ـمړی (ډوډی) خو وخوره !

ـزړه ته مې نه کېږي.

له دې سره له کوټې ووت.

شېبه وروسته د کلا په مینځ کې د موټر سایکل د چالانېدو غږ تاو راتاو شو....

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

سهار اته بجې وې، غوث الدین په برج کې ناست و ، ټوله کوټه د تنباکو سپین لوګي نیولې وه...ده د راډیو ستن تاووله، وروسته ولاړ شو ، د ورسۍ تر څنګ ودرېد ، د کلي کورونه خړ ښکارېدل، لیرې د غونډۍ په لمنو کې د کوچیانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.

د موټر سایکل غږ یې واورېد ، وره ته ورغی، لاندې یې وکتل، حمید و ، پر تورو څڼو پرته زرینه خولۍ یې لمر ته برېښېدله...حمید یوه شېبه له خپلې ترور سره ودرېد ، وروسته دواړه کوټې ته ننوتل.

غوث الدین پر زینو کښته شو ، غوټۍ د څاه تر څنګ ناسته وه، لوښي یې پریمینځل، یوې تورې خیرنې پیشو په تال کې اېښو غوړو کاسو ته کتل.

غوث الدین باغ ته لاړ، دوه نازک بدنې منې یې ور وشکولې، د لښتي پر ژۍ کېناست.

چو په چو پتیا وه، یو دم ټیم وټنګېد ، زوروره ناره پورته شوه، له تاکونو څخه یو سیل خړې مرغۍ والوتې.

غوث الدین کیڼ لور ته وکتل، جانکو کوټې ته نږدې ولاړ و ، غوث الدین ورغی، د دېوال سیورې ته په هوار شوې زاړه لیمخې کېناست، پر منې یې غاښونه ولګول، په ډکه خوله یې وویل:

ـ انګور څنګه دي؟

جانکو په لینده کې ګیټۍ کېښوده، شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــرنګ يې وهلی، خو لا خوړو ته برابر نه دي.

له دې سره يې لينده د باغ پر دېوال کتار ناستو مرغيو ته ونيوله، تيږې له لاندنی پخڅې مړه دوړه پورته کړه، مرغۍ والوتې، د منهو پر ونو ور ټيټې شوې، ښاخو نه وځړېدل.

له کلا څخه د موټر سايکل د وتو غږ واورېدل شو.

غوث الدين ښه شېبه کېناست، بيا يې انګور راوغوښتل، تروه ول، خوند يې ور نه کړ، همالته پر ليمڅې اوږد وغځېد، وروسته يې له ليرې د موټر سايکل غږ واورېد، غږ ورو، ورو نږدې کېده، غږ د باغ د دېوال تر څنګ تېر شو، بيا کلا ته ور ننوت.

غوث الدين سر پورته کړ، له ځان سره وبونګېد:

ــد غوا زويه!

جانکو په حيرانی ورته وکتل.

غوث الدين بېرته سر ولګاوه، په خشکه يې وويل:

ــد مور ميړه راته پيدا شو، له بيګا راهيسې درې واره راغی!

شېبه ووته، زړه يې طاقت ونه کړ، کلا ته ورغی، ځوان له خپلې ترور سره پر چوتره ناست و، دوی په ټيټ غږ خبرې کولې، دواړه د غوث الدين په ليدو غلي شول.

سړی د چوترې پر ژۍ کېناست، حميد ولاړ شو، سړي ته يې برګ برګ وکتل، له موټرسايکل سره يو ځای له کلا ووت.

غوټۍ له کوټې راووته، تره ته يې له چايو ډک ګيلاس کېښود، غوث الدين تورې ګوړې ته لاس ور وغځاوه، ورو يې وويل:

ــحميد ته دومره وخت مه ورکوی!

ښځې تندی تريو کړ، په خشکه يې وويل:

ــحميد زما وراره دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي يوه ټوټه ګوړه خولې ته واچوله، د چايو سور يې پسې وکړ، ترخه موسکا يې پر تورو پلنو شونډو تېره شوه، په ملنډو يې وويل:

ـستا به وراره يې، زما هيڅ نه کيږي !

ښځې اور واخيست:

ـدا زما کور دی، ته…

سړی په خبره کې ورولوېد:

ـله دې هيسته به زما وي.

ښځې يودم وژړل:

ـګومان مې سم وخوت، تا خپل ورور د جايداد له پاره وواژه.

غوث الدين وخندل، غوټۍ په حيرانۍ ورته کتل، ښځه په منډه کوټې ته ولاړه.

سړی غلی شو ، نجلۍ ته يې اشاره وکړه، هغه د ده تر څنګ کېناسته، ټول بدن يې لړزېده… سړي ورو وويل:

ـ غوټۍ لورې ! مور دې د اعصابو تکليف لري، پوهه يې که !

نجلۍ په رېږديدلي غږ وويل:

ـخو تا او زما ابا پخوا هم سره خوړلي ول.

غوث الدين يوه شېبه غلی و ، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ـمنم ! زموږ تر منځ د ځمکې د وېش او اوبو پر سر جنجالونه ول، يو بل ته مو چندان خوند نه ورکاوه، خو دا د دې مانا نه لري چې زه دې خپل ورور ووژنم.

سړی غلی شو ، نجلۍ ورته وکتل، سترګې يې له اوښکو ډکې وې.

سړي وويل:

ـمور دې پوه که ! حميد به پر دې ګران وي، په نورو نه دی ګران ! پر اوږو دې يې نه راسپروي.

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي یوه چونډۍ نصوار خولې ته واچول، ولاړ شو ، ورو یې وویل:

ـحمید به ستا د مور وراره وي، هغه هم ناسکه وراره، خو ته پښغله یې، تاته پردی دی.

* * *

د څراغ پر شیشه خړه شوپرکه راګرځېده، له شیشې سره ولګېده، د ښوروا په لنده ډوډۍ کې ولوېده.

غوث الدین لاس ور وغځاوه، شو پرکه یې له وزره ونیوله ، تر چوترې یې لاندي وغورځوله.

پیشو میو کړل، خپله ملا یې د غوث الدین پر ورانه وسولوله، سړي یو هډوکی پر خړه ځمکه کېښود ، پیشو ژبه ورته راویسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، دروازه یې خلاصه کړه، د څراغ رڼا پر حمید ولګېده، ځوان له څه ویلو پرته ځوړند سر په یوه کوټه ننوت.

غوث الدین لاسونه پریمینځل، له کلا ووت، نیغ جومات ته لاړ، د ماخستن له لمانځه وروسته تر ډېره له کلیوالو سره ناست و، کله چې بېرته کلا ته ورغی، د کوټې په ورسۍ کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله. غوټۍ په چوتره یوا ځې ناسته وه.

غوث الدین برج ته وخوت، اوږد وغځېد، ښه شېبه ووته، ولاړ شو، په تاخچه کې ایښې ټُفدانۍ یې ور واخیسته، نصوار یې تو کړل، ور چوله و، د پوري کولو له پاره ورغی، لاندې یې وکتل، نجلۍ هماغسې ناسته وه، په کوټه کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله.

غوث الدین ګړۍ ته وکتل، یوولس نیمې وې، تندی یې تریو شو، له برجه ووت، د غوټۍ تر څنګ کېناست، نجلۍ ته یې مخ ور واړاوه، د مخ پر یوې خوا یې د څراغ ژېړه رڼا لګېدله، سړي ورو وویل:

ــ خوب د رځي؟

نجلۍ د ((نه)) په ښه سر وخوځاوه.

سړي وویل:

ــ خوب درځي ! سترګې دې پړسېدلې دي.

نجلۍ غلې وه.

ښه شېبه ووته، غوث الدین کیڼ لاس سترګو ته ور نږدې کړ، دولس بجې وې. ولاړ شو، د کوټې په وره کې ودرېد ، پر غولي کوټه کاغذونه پراته ول. ځوان د څراغ په رڼا کې یوه کاغذ ته کتل، وروسته یې ورو وویل:

ــ د کاریزه د ځمکې قواله نشته !

د ښځې تندی تریو شو ، شونډې یې وخوځېدې:

ــ قواله به له زوی مړي غوثو سره وي، په هماغه شپه یې داوه (دعوه) وه، د غوټۍ پلار څو کاغذونه ور سره یوړل.

غوث الدین وټوخل، دواړو په بیړه ورته وکتل، ښځې پر پرتو کاغذونو د دسترخوان پیڅکه ور کش کړه.

غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمړی (ډوډی) دې وخوړه؟

دواړو په حیرانی ورته کتل

سړي بله پوښتنه وکړه:

ـکاغذونه دي وکتل؟

ځوان وارخطا شو:

ـنه، هو

ـشپه دې دلته ده؟

ـنه

ـنو بیا څه ته ناست یې، نجلۍ ته خوب ورځي.

ښځې چیغه کړه !

ـتا ته حاجت نشته !

سړي هماغسې ځوان ته کتل، وروسته یې وویل:

ـشپه ده، کلی مو هم لرې دی، مور به دې پرېشانه وي.

ځوان خپل څادر ته لاس ور وغځاوه.

غوث الدین د باندې ووت، باغ ته ولاړ، په کوټه کې زړه لمپه بله وه. غوث الدین ورغی، جانکو د باندې په تیاره کې ناست و.

غوث الدین غاړه تازه کړه، جانکو ولاړ شو، غوث الدین زاړه بالښت ته ډډه ووهله، جانکو کوټې ته ننوت، شېبه وروسته یې بله لمپه د سړي تر مخ پر زاړه لیمڅي کېښوده.

جانکو وویل:

ـمنې درته راوړم؟ !

ـنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانکو سرې ته وکتل، څېره يې نېولې وه، پر خړ دېوال پروت سيوری يې لړزېده...

دواړه غلي ول، د ونو نږدې ښاخونه تک تور ښکارېدل، تر شا يې تپه تياره وه، پورته رانه ستوري ولاړ ول، ليرې يوه سپي غپل....

غوث الدين يوه شېبه کېناست، وروسته ودرېد ، حرکت يې وکړ، تر يوه ځايه د لمپې کمزورې رڼا پرې لګېدله، بيا په تياره کې ورک شو.

* * *

غوث الدين وويل:

ـ غوټۍ لورې ! بيګا په کوټه کې د چيلم سلامته سرخانه رانه ولوېده، فرش اېرو نيولی، يو جارو پرې تېره که !

نجلۍ د ((هو)) په ښنبه سر وخوځاوه، د غوا له پښو ولاړه شوه، ډک جام شيدې يې دالان ته يو وړې. غوث الدين د سخوندر پړی پرېښود ، سخوندر تر غوا لاندې ووت، د غولانځې په رودلو يې پيل وکړ.

غوث الدين پر اخورکېناست، دالان ته يې وکتل، له دريڅو څخه يې تور لوګی راووت...

ښه شېبه ووته، بيا يې سخوندر په يوه جلا اخور وتاړه، روان شو.

نجلۍ له دالانه را ووته، په لاس کې يې جارو نيولې وه، تر غوث الدين مخکې شوه، په ټګ کې يې وويل:

ـ کاکا ! لږ ماتل شه !

سړی بېرته غوااو ته ورنږدې شو ، غولي ته يې لاس کړ، په وچو خوشايو کې يوه زړه جارو پرته وه، هغه يې د يوې غوا ورانه ته ونيوله، وچ خوشايي ترې ولوېدل.

يو سونګی يې واورېد ، شا ته يې وکتل، نجلۍ په منډه تېره شوه، ټکری يې مازې په غاړه کې بند و ، له هر ګام سره به يې پيچلي اوږده ويښته له ملا جلا شول...نجلۍ په يوه وره ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم تېرې کوکې پورته شوې..د سړي له لاسه جارو ولوېده، پر چوتره وخوت، ورېندار يې له کوټې را ووته، چيغه يې کړه !

ـته خوني يې، زموږ له کوره ووزه !

کړپ شو، غوث الدين لاندې وکتل، يوه لاسي وړه بټۍ ورغړېده، د سړي له بوټ سره ولګېده، ښځې په ژړا کې وويل:

ـدا د غوټۍ د پلار لاسي بټۍ ده !

سړي بټۍ ته په حيرانۍ کتل...

له کوټې څخه د غوټۍ ژړغونی غږ واورېدل شو:

ـستا تر توشکې لاندې وه.

د سړي زړه ولړزېد.

ښځې بغاره کړه !

ـ زموږ له کوره لاړ شه !

سړی ځړيدلی سر ولاړ و.

غوټۍ له کوټې راووته، ټول ځان يې لړزېده، په ژړا کې يې وويل:

ـدا بټۍ به مې تل له پلار سره وه، تا ولې هغه وواژه؟ څه تاوان يې در رسولی و، هه !

سړی غلی و.

نجلۍ وويل:

ـد خدای روی ومنه ! له دې ځايه لاړ شه !

غوث الدين له چوترې کښته شو، د کلا لويې دروازې ته يې وکتل، په دروازه کې ولاړو ماشومانو منډه کړه.

سړی برج ته وخوت، اوږد وغځېد، سړه ساه يې واخيسته، فکر په مخه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه شېبه ووته، مور او لور ژړل..وروسته له برجه کښته شو ، جانکو ښځو ته نږدې د چوترې پر ژی ناست و ، غوث الدين ورغی، لاسي بتۍ پر خپل ځای پرته وه.

سړي جانکو ته وکتل، ورو يې وويل:

ـبيګا دې د کلا دروازه بنده کړې وه؟

جانکو نيغ ورته وکتل، په غټو سترګو کې يې کرکه پرته وه.په کاوړ يې وويل:

ـسهار خو ته لمانځه ته تللی وی، دروازه تا خلاصه کړه !

غوث الدين څه ونه ويل، باغ ته ولاړ، پر دېوالونو راوګرځېد ، يو ځای د لارې خواته د دېوال له سرداو (د سر پخڅه) څخه لوټې رالوېدلې وې، نور دېوالونه روغ ول.

سړی بېرته کلا ته ننوت، چيلم د برج په لاندنۍ زينه کې ړنګ پروت و ، توشکه، بالښت او بړستنه په خاورو کې اچول شوې وې.

سړی چوترې ته ورنږدې شو ، جانکو ته يې وکتل، په سړه سينه يې وويل:

ـ لارې ته نږدې د دېوال سر داو را لوېدلی دی.

جانکو يوه شېبه غلی و ، وروسته يې وويل:

ـخدای خبر ! ماشومان دي، هغه بله ورځ مې هم د نور چرسي زوی د منهو په غلا ونيو.

غوث الدين په دېوال کې د باغ خواته پرې شوې وړې دروازې ته وکتل، ورو يې وويل:

ـدې دروازې ته زولفی ور واچوه، يو کولپ هم ورته راوړه.

ښځې په غريو کې وويل:

ـجانکو !

ځوان مخ ور واړاوه.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـحميد راوغواړه، ورته ووايه چې ترور دې غوښتې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدين برګ ورته وکتل، په خاورو کې پرتو بسترو ته ورغی، يوه يوه يې ور پورته کړه، پر اوږه يې واچوله، چيلم ته يې لاس ور وغځاوه، پر زينو وختو.

ښځې ښېراوې کولې...

غوث الدين کوټه سمه کړه، اوږد وغځېد، چيلم ته يې وکتل، سرخانه يې ماته وه.

سوړ اسويلی يې ويست، کېناست، شاوخوا يې وکتل، ولاړ شو، له ورسۍ نه يې زوړ پلاستيک راوشکاوه، د چيلم سرخانه يې پرې وتړله، د تنباکو خړې کڅوړې ته يې لاس کړ، شېبه وروسته کوټه سپين لوګي ونيوله، ورسره يې د سوځېدلي پلاستيک بوی پر سپږمو ننوت.

غوث الدين ته ټوخی ورغی، ښه شېبه يې وټوخل... ګړۍ ته يې وکتل، د سهار اته بجې وې، چای نه و.

له کوټې ووت، دالان ته ورغی، غوټۍ په بيړه ولاړه شوه، وره ته ورسېده، سرې تر لاس ونيوله، نجلۍ چيغه کړه !

ـما پرېږده !

غوث الدين ورو وويل:

ـته هم همدا سې فکر کوې؟ !

نجلۍ لاس کش کړ، له دالانه ووته !

په تناره کې دوه تورې غټې چايجوشې ايښې وې، غوث الدين لاس ور وغځاوه، يوه چايجوشه يې ور پورته کړه، لاندې سور انګار پاتې شو.

غوث الدين شاوخوا وکتل، په يوه خټينه تاخچه کې ثو بوتله ښکارېدل، ورغی، يو له بورې ډک و، په بل کې تور چاې پروت و او له دريم څخه هم د دېګ د مثالې بوی ته.

شېبه وروسته يې په يوه وړه چاينکه کې چای دم کړ، په ګيلاس کې يې بوره واچوله، وچه ډوډۍ يې و نه موندله، بېرته پر زينو وختو.

اوږد وغځېد، پياله يې ډکه کړه، سترګې يې سره ور وستې، يو تور غټ مچ پرې راګرځېد... بيا يې پر پزه کېناست، سرې لاس وښوراوه، مچ والوت، بېرته د سرې پر پلنه لاندنۍ شونډه ولګېد. غوث الدين کېناست، مچ يې پر سر راګرځېده، سرې پسې کتل، وروسته يې د دواړو لاسونو ورغوي سره وجنګول، کړس شو، چختاړي مچ د چايو په ډک ګيلاس کې ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي په غوسه وویل:

ـد غوا زویه !

ګیلاس یې په دروازه کې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناست، چاینکه یې ور پورته کړه.

لس بجې شوې، غوث الدین هماغسې پروت و، سترګې یې پټې وې، وروسته یې د موټر سایکل غږ واورېد، ولاړ شو، له وره یې لاندې وکتل، د حمید زرینه خولۍ لمر برېښوله..

د سړي زړه اور واخیست، پر زینو کښته شو، حمید ته مخامخ ودرېد، په خشکه یې وویل:

ـد څه لپاره راغلې؟

ځوان په ډاډه غږ وویل:

ـګوره غوث الدین کاکا! ما ستا خبره ومنله، یوه اوونۍ رانه غلم، خو نن مې ترور سړی پسې رالېږلی و.

د ښځې غږ واورېدل شو:

ـ حمید به نور دلته اوسي.

سړي چیغه کړه !

ـنه !

ښځې وویل:

ـته له دې ځایه ورک شه !

د سړي له خولې لاړې باد شوې ! !

ـزه دا مینده (نر پسه) په کور کې نه شم پرېښودلای !

حمید په کاوړ ورته وکتل !

ښځې وویل:

ـپه تا خو دې یې بلا وګرځې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث االدین چیغه کړه:

ــوژنم دې ! !

ټیټ شو، یو غټ هډوکی په ګوتو ورغی، ښځې سر ټیټ کړ، کړنګ شو، شا ته د ورسۍ لویه شیشه دړې وړې راولوېده.

د غوټۍ کوکې پورته شوې...

غوث الدین ځوان له متو ونیو، چیغه یې کړه !

ــووځه ! ! !

حمید سړی پورې واهه ! غوث الدین ولوېد، له ځمکې مړه دوړه پورته شوه، بېرته پر پښو ودرېد، د حمید تر ګرېوان یې ګوتې تاوې کړې، ځوان ته یې څپېړه ورکړه، د هغه زرینه خولی له سره ولوېده، د حمید مخ ګونځې پیدا کړې، سړی یې تر ګوډې پښې ونیو، وروسته پرې ور پرېووت، د غوث الدین تشي ته یې ګونډه ورکړه، خولې ته یې سوکان ونیول، ښځو کوکې وهلې...

د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو منډه ور واخیسته، ځوان یې تر ولیو ونیو، غوث الدین ولاړ شو، بریتونه یې په وینو سره ول، له خولې یې لاړې بهېدلې، وارخطا یې یوې بلې خواته وکتل، لوخ سر زانګې وانګې کاهدانۍ ته ننوت، بېرته را ووت، غټ لور یې په لاس کې و.

جانکو منډه ور واخیسته، تر غوث الدین یې غېږه وګرځوله، د سړي لاړې باد شوې !

ــلیرې شه د غوا زویه !

لور د جانکو پر مټ ولګېد، خړ لستونی یې سور شو، کلا ته دوه ځوانان ور ننوتل، غوث الدین یې څملاوه، یوه پر لور پښه کېښوده، بل یې موټ ور خلاص کړ.

غوث الدین چیغې وهلې، پوچ، پاش یې تر خولې راوتل، حمید یوې خواته غلی ولاړ و.

شېبه وروسته کلا له کلیوالو ډکه شوه.

یو سپین ږیری ور مخته شو، حمید یې تر مټ ونیو، دواړه له کلا ووتل، بل ځوان موټر سایکل پسې ویست. له کوټې د مور او لور دواړو ژړا اورېدل کېدله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین ورو روان شو ، له خاورو یې خپله لونګۍ ور پورته کړه ، برج ته وخوت ، کېناست ، ګوډې پښې یې درد کاوه ، لاړې یې تو کړې ، دروازې ته نږدې پر خړ دېوال وڅښېدې ، وینه له لیرې پکې ښکارېدله.

اوږد وغځېد ، د کینې ځنګانه سترګې یې سوی وکړ ، پاېڅه یې ورپورته کړه ، زخم و.

کېناست ، لونګۍ ته یې لاس ور وغځاوه ، مړې دوړې ورنه پورته شوې .. له کوټې ووت ، په چوتره یې ورېندار ، د کلي ملا او دوه نور سپین ږیري ناست ول.

سړی نېغ د کلا لویې دروازې ته ورغی. د باندې لاړ ، نیم ساعت وروسته چې کله بېرته د برج پر زینو خوت ، کلاشینکوف ور سره و.

* * *

انګور پاخه شول ، باغ ته به په ورځ کې تر لسو ډېر خرکاران ورتلل ، جانکو به انګور او مڼې تللې ، پیسې به یې اخیستې ، خرکارانو به تازه مېوه په کلیو ګرځوله..

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین به د ورځې په خپل کور کې و، خو د ماخستن له ډوډۍ وروسته به له وسلې سره کلا ته ورننوت. په ورینداریې او وربرې یې کار نه درلود، د برج کوټه به یې په خپله جارو کوله، د شپې به تر ډېره ویښ و، سهار په خړه به له کلا ووت.

د حمید درک نه و ور مالوم، کلا ته نه راته، خو کله کله به یې اورېدل چې له خپل کاماز موټر سره بل ولایت ته تللی دی.

غوث الدین یو ماخستن تر ناوخته ویښ و، خوب نه ورته، ځو ځله یې د چیلم سرخانې ته اورلګیت ونیو، کوټه به سپین لوګي ونیوله، وروسته به لوګی له ورسی ووت، د څراغ رڼا به بېرته تازه شوه، سرې به تر ډېرو تږخل...

بیا یې راډیو ور واخیسته، اورېد وغځېد، ستن یې تاو کړه، یو ځای سندره وه، خوښه یې شوه، سترګې یې پټې کړې، دوه نورې سندرې یې هم واورېدې، بیا خوب ورغی.

یو وخت یوه تېره کوکه پورته شوه، سرې کېناست، راډیو چالانه وه، غوږې بغاري وهلې...

زړه یې ولړزېد، له څراغ سره لاندې کښته شو.

نجلۍ د ځا تر څنګ په ختو کې ناسته وه، چیغې یې وهلې، ویښته یې شکول...

غوث الدین په زوړه وویل:

ـ څه ټکه را پرېوته؟!

نجلۍ پر خپل مخ نوکارې لګولې...

سرې تر مټ ونیوله، ټکان یې ورکړ، چیغه یې کړه!

ـ څه شوي؟!

نجلۍ کوکه کړه!

ـ مور مې!

ـ مور دې چېرې ده؟

نجلۍ ځا ه ته اشاره وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړي زړه ولوېد ، څراغ يې پر ځمکه کېښود ، پر ببلر ور ټيټ شو ، لاندې په اوبو کې د ستورو تتې رڼا ټال خوړ، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

پر مخامخ دېوال د بتۍ رڼا ولګېده، سړي چيغه کړه !

ـجانکو !

ځوان منډه ور واخيسته، بتۍ يې ښا ته ور واچوله، د اوبو پر سر يو څه ښورېدل...

جانکو څپلۍ وېستې، د ببلر تر څنډې يې پښه واړوله، لاندې کوز شو.

غوث الدين له پورته لاسي بتۍ ورته نيولې وه...

غوټۍ په ژړا کې وويل:

ـپايڅۀ دې ! !

غوث الدين پښو ته وکتل، څراغ نږدې و ، ښۍ پايڅه يې سره ښکارېده، پر لمن يې هم څاڅکي وينه پرته وه.

سړي لاس ور ووړ، وينه تازه وه.

په ځاه کې د جانکو چيغه تاو راتاو شوه:

ـ بتۍ !

غوث الدين پر ببلر ور ټيټ شو ، د بتۍ سپينه رڼا پر جانکو ولګېده، پر اوږه يې ښځه پرته وه.

د غوث الدين پښې مړې وې، ټول بدن يې لړزېده، شېبه وروسته يې لاس د ښځې مټ ته ور ورسېد ، هغه يې راپورته کړه، د څراغ په رڼا کې يې د سرو وينو داره تر سترګو تېره شوه، څاڅکي يې پر غاړه را پرېوتل، وينه توده وه.

غوټۍ د مرور ماشوم غوندې په ختو کې لغتې وهلې...

ښځه يې لړلړې پر وچه ځمکه پرېيستله، جانکو څراغ ور نږدې کړ، په غاړه کې يې ارت پرار (زخم) جوړ وو ، وينو نرۍ دارې وهلې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ پر خپلې مور ورپریوته، غوث الدین تر مټ ونیوله، د نجلۍ یوه خوا مخ او غاړه تکه سره وه..یو دم یې د سړي ټټر ته سوکان ونیول، پر اوږه یې خوله ور ولګوله، بغارو یې زور ونیو، چیغه یې کړه !

ـولې؟ ولې دې مورکۍ ووژله؟ ولې؟ ! !

د نجلۍ غږ یودم ورو شو، ښی لاس یې د سړي په ګرېوان کې بند کړ، تنې یوه په بلې پسې وشکېدې، سر یې کېڼ لور ته ړنګ شو، سترګې یې سپینې واوختې، خوله یې څو ځله خلاصه کړه، په ټیټ او بې سېکه غږ یې وویل:

ـستا، ستا جامې په، په وینو ککړې وې، مو، مورکۍ تا...

ولوېده، سړې دواړه لاسونه ترې تاو کړل، د نجلۍ سر له ځمکې یوه لوېښت پورته پاتې شو، پیچلي وېښته یې پر خاورو پراته ول.

د جانکو غږ یې واورېد:

ـته خونکار یې؟

غوث الدین نېغ ورته وکتل، د جانکو سترګې رډې راختلې وې، غوث الدین په لړزانده غږ وویل:

ـنه ! !

جانکو منډه کړه، د لویې دروازې د ځنځیر کړنګ شو، له کلا ووت، چیغو یې ټول کلی په سر واخیست !

ـ خونکار...خونکار....خون.....

غوث الدین د نجلۍ تر ملا لاسونه لاندې کړل، له خاورو یې پورته کړه، په کوټه کې یې پرېښسته، شاوخوا یې سترګې واړولې، یوې خواته بوغبند پروت و، را وایې خیست، د باندې ووت، پر ښځې یې واچاوه.

شور ماشور شو، یوه ډله کلیوال کلا ته ور ننوتل، له چا سره بټۍ وې له چا سره هم بل لاټینونه.

خلک تر بوغبند راتاو شول، یو سپین ږیری کېناست، د بوغبند یوه څنډه یې ورپورته کړه، څو تنو خپلو غوږونو ته لاسونه ونیول:

ـتوبه خدایه، توبه !

یوه کلیوال د ناست سپین ږیری پر اوږه لاس کېښود، بوډا ور وکتل، کلیوال غولي ته اشاره وکړه، د سپین ږیري تر پلاستیکي چوټو ډنډ وینه را ګرځېدلې وه، سړی په بېړه ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین یوې خوا ته غلی ولاړ و ، څو ځوانانو برګ برګ ورته کتل...

غوث الدین څراغ ته لاس کړ ، ورو روان شو ، پر زینو وخوت ، یوه بوډا چیغه کړه !

_مه یې پرېږدئ !

ځوانانو منډه ور واخیسته ، غوث الدین کوټې ته ننوت ، دروازه یې ځنځیر کړه ، درب شو ، له چوکاټ څخه مړه دوړه پورته شوه ، دوهمې لغتې د وره زولفی والوزوله

ګررر شو ، د وره له سرداو څخه لوټې راولوېدې ، کوټه د سوځېدلو باروتو بوی ونیوله.

غوث الدین د کلاشینکوف نلۍ ټیټه کړه ، زوروه چیغه یې تر خولې راووته !

_ووځی ! د غوا زامنو.

کلیوالو منډه واخیسته ، یو په زینو کې ولوېد ، بل پرې وخوت ، ټول لاندې کوز شول.

غوث الدین په پورتنۍ زینه کې ودرېد ، د څو لاسې بتیو رڼا پرې ولوېده.

یوه بوډا په غریو کې وویل:

_خدای دې ښه ورځ نه دروینې !

بل کلیوال چیغه کړه !

_ته خونکار یې !

غوث الدین وویل:

_ما دا کار نه دی کړی ! تاسو...

جانکو په خبره کې ور ولوېد:

_درواغ مه وایه ! ما د غوټۍ خبرې واورېدې ، ستا جامې په وینو سرې وې ، ښځه دې وژلې ، بیا دې ښاه ته اچولې ده.

یوه په عمر پوخ کلیوال چیغه کړه !

_ته ځناور یې ! ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین همالته په زینه کې کېناست، کلاشینکوف یې پر زنګانه کېښود، غلی شو.

کلا ته څو زړې ښځې ور ننوتې، دوه بوغبند ته ور ننږدې شوې، یوه پر زینو وخته، تو یې کړل، لاړې د غوث الدین پر کږه پزه وخښېدې.

بوډۍ ببرته پر زینو کښته شوه.

سړي پر خپل مخ لستوڼی تېر کړ، ولاړ شو، کوټې ته ننوت، ور یې پورې کړ، کندو ته یې اوږه ورکړه، وره ته یې ودراوه، اوږد وغځېد، کلا له شور ماشوره ډکه وه، ښځو ژړل، ښېراوې یې کولې... نارینه د ګور کفن او جنازې ته د خلکو د خبرولو په اړه سره غږېدل...

ښه شېبه ووته، د سړي زړه طاقت ونه کړ، ولاړ شو، دریځې ته ورغی، په کلي کې بل څراغونه ګرځېدل.

زړه یې سستي وکړه، ځای پر ځاې کېناست، سر یې پر زنګنو ولګاوه.

یو وخت یې یخني وشوه، سترګې یې رڼې کړې، د څراغ پلته سوځېدلې وه، چرګانو نارې وهلې... غوږ یې ونیو، د لرګو د ماتېدو غږ راته.

ورو ولاړ شو، کندو یې وښوياوه، دروازه یې خلاصه کړه، سپېدې چاودلې وې، په دوو کوټو کې لا څراغونه بل وو، په چوتره کې سپیني ریتاړې (نرۍ توتې) ښکارېدلې، له کاهدانې پر لرګي د تبر د لګېدو غږ را ووت...

سړی په احتیاط لاندې کښته شو، باغ ته ولاړ، د لښتي پر ژۍ کېناست، پایڅې ته یې وکتل، تکه سره وه.

پښه یې لښتي ته ور وغځوله، رڼې اوبه پر پایڅه ور واوښتې. پایڅه یې وسولوله، ګوتې یې غوړې شوې، شاوخوا یې وکتل، یوځای مېږتنو له ځمکې مړه خاوره را ایستلې وه، موټ یې ډک کړ، لښتي ته یې ور وغځاوه، پر پایڅه یې ختېه و موښله، یوه ژړغوني غږ یې پر بدن لړزه راوسته!

ـد خدای ظالمه! ولې؟!!

پورته یې وکتل، مشره مېرمن یې وه.

سړی په بېره ولاړ شو، ښځې ته مخامخ ودرېد، په خشکه یې وویل:

ـما نه ده وژلې!!

ښځې د سړي جامو ته وکتل، پر لمن یې څاڅکي څاڅکي وینه پرته وه، شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپوهېږم

سړي تر متې ونيوله، جټکه يې ورکړه، په کاوږ يې وويل:

ـمور شل کاله ژوند سره کوو، يو بل ته مالوم يو، زه ...

ښځې چيغه کړه !

ـته درواغ وايې ! د غوټۍ پلار هم تا مړ کو !

کړس شو، د ښځې له خولې لاړې باد شوې، د سړي ګوتو درد وکړ، چيغه يې کړه !

ـڅه چټياټ وايې ! !

ښځې ژړل ...

سړي د لښتي پر ژۍ کېناست، سر يې وځړېد، پايڅه يې اوبو ته ور ټيټه کړه.

ښځې په ژړا کې وويل:

ـبې ګناه وينه ده، خدايکه دې پاکه کړه !

سړي په کاوږ ورته وکتل.

ښځه په کلا کې د پرې شوي وره خواته روانه شوه، سړي منډه پسې واخيسته، مخې ته يې ودرېد، ورو يې وويل:

ـولې مې خبره نه منې ! لو (قسم) درته خورم، ما به څنګه خپله ورېنداره وژله؟ !

د ښځې په سرو سترګو کې کرکه پرته وه.

سړي سوړ اسويلی ويست.

ښځې په سونګېدا کې وويل:

ـد غوټۍ په ماماګانو پسې سړی لاړ، خدايکه دې ښه ورځ ورنه ولېده.

غوث الدين په خبره کې ورولوېد:

ـمه يې راباندې وژنه ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې په ملنډو وويل:

ـهو ! تاته خو سخته نه ده.

سړي څمکې ته وکتل، ښځې ته يې لار ورکړه، بېرته د لښتې پر ژۍ کېناست.

ښځې څو ګامه واخيستل، ودرېده، بېرته راوګرځېده، سړي ته مخامخ کېناسته، په ژړغوني غږ يې وويل:

ـد خدای روی ومنه ! له دې ځايه لاړ شه !

سړي نيغ ورته وکتل:

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ـوينې به تويې شي !

سړي وويل:

ـزه له چا څخه نه ډارېږم ! ما څوک نه دي وژلي، که لاړ شم، خبره به رښتيا شي !

ښځې وژړل:

ـد کليوالو خولې خو اوس هم نه شې بندولی، ټولو منلې ده چې ښځه تا وژلې، خپله لور يې هم همدا وايي، که نور نه وي، مور ته وګوره، دوه تور سرې درته ناستې يو.

سړي يوه شېبه روانو اوبو ته وکتل، وروسته يې سر پورته کړ، ورو يې وويل:

ـسمه ده، خو په غوږ یې پام کوه، زه به يو څه وخت کلی پرېږدم، تر هغو به خبره سړه شي.

له دې سره ولاړ شو.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـچېرته ځې؟

ـنه پوهېږم !

غوث الدين حرکت وکړ، ښځې پسې وکتل، سړي کينه پېنه درنه پسې اخيسته، وروسته د باغ تر پخڅې واوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

سهار اته بجې د غوټۍ ماما ګان راغلل، جنازه یې خپل کلي ته یووړه، دوی قسم یاد کړ چې غوث الدین به ژوندی نه پرېږدي.

خلک خواشیني ول..ټولو غوث الدین ته ښېراوې کولې، دی یې تر لوند سپي هم بد ایساوه.

ورځې ووتې، باغ ته غواوې ور پرېښودل شوې، ځارویو به پر وچو پاڼو شخوند واهه..
د خلکو مخونه چاودې شول، کله کله به پر کلي خړه دوړه راغله، وچې پاڼې به ورسره لاړې.

هر څه سپېره ښکارېدل....

د غوث الدین درک نه و، څوک نه پوهېدل چې چېرته تللی، خو کلیوال په یوه اتفاق د هغه په ورکېدو خوښ ول.

له غوټۍ سره د غوث الدین مشره مېرمن په کور کې وه، دې د کور ټول کارونه په غاړه اخیستي ول، د نجلۍ به ډېر وخت تبې کېدې، له ډېر ډنګروالي یې سترګې غټې ښکارېدلې، دا به تل پرته وه، نه یې خبرې کولې او نه هم له کوټې راوته، یو دوه ځله د حمید سپین ږیري پلار په ټینګه ور یاده کړه، چې ماماخېلو ته ورسره لاړه شي، خو دې یې خبره ونه منله.

جانکو د ژمي لپاره تیاری نیوه، د بامونو کاهګل خلاص شوی و، کاه دانه تر دروازې پورې له وچو وښو ډکه وه، ده د ژمي لپاره د ازوغ (د سونګ موادو) غم خوړ.

جانکو به په برج کې ویدېده.

د حمید درک نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د مني يوه غرمه جانکو غواوو ته وابنه ور اچول چې د کلا دروازه خلاصه شوه، د حميد پلار په پټو کې ځان پيچلی و، نېغ د غوڼې کوټې ته ور روان شو، نجلۍ ته شوله اېښې وه، خو غاب هماغسې ډک و، مازې له يوې څنډې يې يوه ګوله ور پورته شوې وه.

بوډا وټوخل، نجلۍ ورته وکتل، ټکری يې پر سر سم کړ.

يوه شېبه دواړه غلي ول، وروسته سړي په خبرو راغی، د وليانو او پيغمبرانو د زغم کيسې يې تېرې کړې، له نجلۍ څخه يې وغوښتل چې دوک (غم) له زړه وباسي او ژوند ته په مينه وګوري.

ده تر ډېرو خبرې وکړې، وروسته غلی شو، نجلۍ ته يې وکتل، هغې غولي ته وچې سترګې نيولې وې....

بوډا وويل:

ـ غواړم چې يو څه درته ووايم !

نجلۍ هماغسې غولي ته کتل...

بوډا خپله خبره پسې وغځوله:

ـ ګوره لورې ! بده يې مه ګڼه ! ته پيغله يې، بايد د ژوند د تېرولو لپاره يو څوک پيدا کې !

نجلۍ په بيړه ورته وکتل.

سړي وويل:

ـ زه ستا ماما يم، بل به دې نو څوک غم وخوري ! په شرعه کې شرم نشته، د خير خبره درته کوم !

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...

بوډا په ډاډه غږ وويل:

ـ غواړم چې تا خپل زوی، حميد ته په نامه کم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ خپل تندي ته لاس ونیو ، له شونډو یې راووتل:

ـما په کراره پرېږده

بوډا ولاړ شو، ورو یې وویل:

ـګوره بچو ! ما ستا پلار ته هم ور یاده کړې وه، خدای خبر ! ولي یې دا دوستي ونه منله، خو اوس هغه نشته او زه دا خپل فرض ګڼم چې د خپلې خورزې عزت وساتم، فکر وکه ! تر حمید ګلالی ځوان نه شې موندلی، تر دولسمه یې سبق ویلی، په اخلاقو کې نوم لري ! تر اخره خو به یوځې په کلاکې نه یې ناسته

له دې سره له وره ووت.

نجلۍ یوه شېبه غلې وه، وروسته کینې لورته رنګه شوه، له خولې یې ځګونه راووتل...

* * *

لومړنۍ واورې د غرو سرونه سپین کړل، خو لاندې دښته او د کلي تر مخ خړ پټي لانده ښکارېدل، هلته یوځې باران شوی و، له ځمکې د خاورو بوی لتېده، په هوا کې به د کارغانو تورې ګلې یوې بلې خوا ته تللې، کله کله به د مهاجرو هیلیو یو یو سیل هم تېر شو، هر ښکاري خپل پټی درلود، پټي ته به یې د کاریز اوبه ورسمې کړې وې، دوی به د ماښام له اذان سره سم ځانونه مورچو ته رسول، مورچې له ختو جوړې وې، کله کله به د هیلیو یوه نیم سېل لنډه دوره وخوړه، له وزرو به یې شنهاری پورته شو، ښکاریانو به وازې خولې ورته نیولې وې، هر یوه به په ټیټ غږ ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــوزر مات، وزر مات، وزر...

مانا دا چې د دوی له خوا په جوړ شوي ډنډ ورتېښتي شي ، هر ماښام به د ښکاري ټوپکو لسـ دولس ډزې اورېدل کېدې.

دورځې له خوا به ټول کليوال په جومات کې ول، خادم به هره ورځ تاوخانه بلوله، ملا به په تاوده ځای ناست و ، ماشومانو به سرونه ټيټ نيولي وو ،زنګېدل به، سپپارو ته به يې کتل، هر يوه به په لوړ غږ خپل سبقونه تکرارول، کله کله به ټوخی او د پزو د پورته کشېدو غږونه پورته شول، که به چا سر پورته کړ، د دوه ګزی لښتې نری څوکه به يې پر وليو ولګېده.

په بل سر کې به کليوال ناست ول، زړو به خيرنو بالښتونو ته ډډې لګولې وې، ترمخې به يې درې څلور ټُفدانۍ ايښې وې، دوی پخواني وختونه ښه يادول، اوسنۍ زمانه يې په فساد ككړه بلله، ځوانان به هم يوې خوا ته غلي ناست ول، خبرې به يې ورو وې، کله چې به کوم يوه وخندل، سپين ږيرو به بد بد ورته وکتل....

په همداسې يوه ساړه سهار د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، حميد و ، ځوان پرته له سلامه نېغ د ولاړو کتار کوټو خواته ور روان شو ، جانکو د ګلاب تېزه خوشبويي احساس کړه، په ځوان پسې يې وکتل، دا ځل يې سپينه خولۍ پر سر وه، تر ځان يې پټو تاو کړی و ، ګړندي ګامونه يې اخيستل...مخکې تر دې چې کوټې ته ور ننوځي، غوټۍ په بيړه په وره کې ودرېده، د ماما زوی ته يې لاس ورکړ، پرته له دې چې څه وواېي په چوتره کې يې يو زوړ ليمڅی هوار کړ، بالښت يې کېښود ، ځوان ته يې د کېناستو بلنه ورکړه.

حميد بالښت ته ډډه ولګوله، نجلۍ دالان ته ننوته، شېبه وروسته يې د ځوان تر مخ له شيرچايه ډکه پياله کېښوده، ټکری يې د ککرۍ پر جړو وينښتو ورکش کړ، د ليمڅي پر يوه کونج غلې کېناسته.

دواړه غلي ول، کله کله به د نجلۍ غاښونه يخنۍ سره وجنګول، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.

ځوان پيالې ته وکتل، له خړ چايه مړه تاوونه پورته کېدل، د چايو سور يې وکړ، ورو يې وويل:

ــڅنګه يې؟

د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې.

کړنګ شو ، يوه پيشو د ناولو لوښو په کاسه کې وختـه، په عمر پخه ښځه له دالانه راووته، په پيشو پسې يې لوټه وويشته، بېرته دالان ته ننوته.

حميد وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــزما د پلار په خبره کې څه وايې؟!

د نجلۍ زړه ولړزېد.

حميد سوړ اسويلی وېست ، خبره يې پسې وغځوله:

ــګوره ! مورې ستا پرده کوو.

نجلۍ غلې وه.

ځوان له چايه غوړپ وکړ، ورو يې وويل:

ــبده يې مه ګڼه ! پلار ته مې د بلې نږور پيدا کول دومره سخت کار نه دی، خو ته يې خورزه يې، په بد حال دې نه شي ليدلی.

د نجلۍ سر ځوړند و.

حميد ورو ولاړ شو، څادر يې ټکواهه، هسکو دېوالونو ته يې وکتل، و يې ويل:

ــفکر وکه ! د زور خبره نه ده، تر اخره خو به په دې ځلورو دېوالو کې ګوښې نه يې ناسته !

حرکت يې وکړ، څاه ته ور وګرځېد، لاندې يې وکتل، د سپينو اوبو پر سر هيڅ هم نه ښکارېدل.

سړه ساه يې واخيسته، له کلا ووت.

* * *

غوټۍ بله چاره نه ليده، کوژدې ته يې تن ورکړ، واوره مخ په ختمېدو وه چې واده هم تيار شو، مراسم ساده ول، نجلۍ د خسر ګنې کورته لاړه، يوه اوونۍ هلته وه، دوی کلا او جايداد يو ځای نه شوی پرېښودلای، ځکه نو ناوې او زوم دواړه بېرته کلاه ته راغلل.

کليوال هم خوشاله ول، د يوې ځوانې نجلۍ عزت يې خپله پرده ګڼله، دوی ټولو حميد ته دعاوې کولې، هغه يې د يوې يتيمې نجلۍ د سر سيوری ګاڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې ووتې، د نجلۍ ژوند ته تمه پیدا شوه، رنګ یې ورو ورو بېرته راګرځېد ، خو لا به هم کله کله د خواشینۍ څپه پرې راتله، له ځاه ځخه یې بد راتلل، ډېر یې نه ورته کتل، جانکو به د کور د ضرورت وړ اوبه د کلي له کارېزه راوړلې، د ځاه په اوبو به یې یوازې مالونه اوبه کول.

حمید هم خوشاله و، موټروانۍ یې پرېښوده، دی به ډېر وخت د خپل خسر پر ځمکو ګرځېده، د نوی کښت کرلو ته یې تیاری نیوه، دهقانانو ته به یې لارښوونې کولې، باغ او کرونده یې تر پام لاندې وه.، د کور په کوټو یې ګوتې ووهلې، چوتره یې سمته کړه، دېوالونو ته یې سپین ګچ ورکړ.

د غوث الدین درک نه و.

* * *

د ځوړموني (پسرلي) لومړی ورځې وې، یوه غرمه غوټۍ غوا لوشله، جانکو د اخور پر سر ورته ناست و، په لاس کې یې پړی ښکارېده، کوچنی برګ سخوندر زورونه وهل، په وړو سترګو یې د غوا له غولانځې د شیدو راوتونکو دارو ته کتل، ناڅاپه د جانکو له لاسه د سخوندر پړی خوشی شو، سخوندر منډه کړه، د غوټۍ له ځنګنو سره ولګېد، هغه کېڼ لورته کړه شوه، دېګ یې له لاسه وښوېد، پر پلاستیکې چوټو یې سپینې شیدې ور واوښتې....

جانکو په بیړه دېګ ور پورته کړ، مټ یې د ښځې له ټټر سره ولګېد، ولاړ شو، سخوندر د غوا غولانځه رودله.

جانکو د سخوندر پړی ونیو، بېرته پر اخور کیناست، چوترې ته یې وکتل، حمید ولاړ و، دوی ته یې وچې سترګې نیولې وې. غوټۍ د غوا په لوشلو بوخته شوه.

شپېه وروسته دالان ته ور ننوته، دېګ یې یوې خواته کېښود، د تنور پر سر پرته تېغنه یې لیرې کړه، د ګرمې مسالې بوی یې پر سپږمو ننوت، یو تور دېګ یې له تناره راوېست، د حمید غږ یې واورېد:

ــ بوی خو یې خوږ دی!

غوټۍ وویل:

ــ یو دوه بخرې زړې یې (د لاندې غوښه) پاتې وه، ښوروا مې کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید کونج ته پر زاړه لیمڅي کېناست، تاخچې ته یې وکتل، د ګیلمي دسترخوان له یوه کونجه د پاستي ژۍ راوتلې وه، لاس یې ور وغځاوه، شېبه وروسته یې په ډکه خوله وویل:

ـ کاغذونه چېرته دي؟

غوټۍ په پوښتونکې نظر ور وکتل.

حمید بله ګوله وکړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـ د ځمکې کاغذونه یادوم، نصرو د خوړ پټیو ته نږدې پوله وهلې وه، د سینځلو نیالګي یې اېښودل، یو څه رامخته شوی و، ویل یې چې د ځمکې حدود یې تر هماغه ځایه دي، خو زما زړه ته نه لوېږي، غواړم چې خبره ورسره سپینه کم.

غوټۍ خپل ټټر ته لاس کړ، په تور سپېنسي (تار) پورې د تړلو کونجیانو (کیلیانو) شرنګا پورته شوه، وروسته یې سپېنسی تر سر وااړاوه، ورو یې وویل:

ـ مور مې ټول کاغذونه د لرګي په صندوق کې اېښې دي.

حمید کونجیانې ورواخیستې، یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی وېست، په نیولې غږ یې وویل:

ـ خپه نه شې، جانکو مې نه خوښیږي!

غوټۍ په بیړه مخ ور واړاوه!

حمید وویل:

ـ خوا مه بدوه! ځوان جان په کلا کې راته ګرځي، زما غیرت یې نه مني!

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

د حمید شونډې وخوځېدې:

ـ جانکو ته حاجت نشته، یو کوچینی مزدور به ونیسو، غواوې خو پیایلی شي، د باغ په کارونو او د وښو په راوړلو کې به زه لاس ورسره ورم.

غوټۍ په خواره خوله وویل:

ـ جانکو بد سړی نه دی، کوچنی په دې کور کې را لوی شوی، پلار او نیکه یې زموږ خدمتګاران ول!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو هر رنګه چې وي، زما نه خوښيږي ! زه به په کلي کې پوښتنه وکم، کيداى شي چې يو ګلالى کوچنى مزدور ور مالوم وي.

غوټۍ خوله جينګه کړه:

ـجانکو هيڅوک نه لري، دلته يتيم را لوى شو ، چېرته لاړ شي، دى...

حميد په خبره کې ورولوېد ، په خشکه يې وويل:

ـمورِ د يتيمانو ذمه نه ده اخيستې، بلا وهلى، تر اورمېږ يې لاس نه راګرځي، لاړ دې شي، بل ځاى دې مزدوري وکي !

له دې سره ولاړ شو ، له دالانه ووت.

د غوټۍ بدن لړزېده، ځاى پر ځاى ناسته وه، دې په لومړي ځل د حميد خشکه لېده، وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، دېګ يې بېرته تناره ته ور ټيټ کړ ، چوپه چوپتيا وه، کله کله به د دالان پر لرګينه ناوه د ناستو توتکيو غچا پورته شوه....

* * *

په دوهم سهار يوه ډله ماشومان کلا ته ور ننوتل، يوه يې په سترې ساه چيغه کړه !

ـحميد کاکا !

غوټۍ په بيړه له کوټې را ووته، ماشومانو ته مخامخ پر چوتره ودرېده، مخکې تر دې چې څه ووايي، يوه ماشوم وار ړومبى کړ:

ـغوث الدين کاکا مو وليد.

د غوټۍ رنګ والوت، حميد د کوټې په وره کې سرتور سر ودرېد ، چيغه يې کړه !

ـچېرته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواوې مې پېولې، يوه غونجۍ (سخوندره) ګڼو بيخچيو (نيالګيو) ته ورغله، ما ډېره پسې وويشته، پانې وښورېدې، يو چا منډه کړه، په ونو کې ورک شو.

غوټۍ په خبرو کې ور ولوېده:

ـتا يې مخ وليد؟

هلک په خپله بهېدلې پزه لستونۍ تېر کړ، په زوته يې وويل:

ـنه، خو تېزه منډه يې نه شوی اخيستی، ګوډ، ګوډ ته

حميد په بيړه کوټې ته ننوت، کله چې د باندې راووت، په لاس کې يې توپانچه ښکارېده.

غوټۍ يې مخې ته ودرېده، خو حميد لار کړه کړه او په منډه د کلا له دروازې ووت.

حميد د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو، هلکانو منډې پسې وهلې، څو ښځې د کورونو بامونو ته ختلې وې، دوی په حيرانۍ حميد او ډله ماشومانو ته کتل چې له پښو څخه يې مرې دوړې پورته کېدلې.. ډله کلي ته نږدې په خوړ کې شنو ونو ته ورکښته شوه، غواوې وترهېدې، يوه ،بل لورته يې منډه کړه، خو شېبه وروسته يې بېرته د ونو په مينځ کې رابوټېدلو شنو وښو ته وربوزونه ور ټيټ کړل.

ډله ودرېده، يوه ماشوم ګڼو نيالګيو ته اشاره وکړه، حميد ورو ورمخته شو، توپانچه يې تياره ونيوله، غونچه ځانګو ته يې لاس ور وغځاوه ، په احتياط يې څنګ ته کړې، يو اځې د يوې کوټې په اندازه وچ ځای و.

حميد ور مخته شو، څو نيم سوخته سګرټ پراته ول.

يوه ماشوم څو ګامه ليرې ګڼو ونو ته ګوته ونيوله، په وېره يې وويل:

ـهغو ونو ته يې منډه کړه.

حميد ورمېږ کوږ کړ، ورغی، ونې ګڼې وې، بېرته راوګرځېد.

څو کليوال ور ورسېدل، دوی پنځه تنه وو، درې ځوانان او دوه نور هم سپين ږيري د ځوانانو په لاسونو کې ټوپکې ښکارېدې.

حميد وويل:

ـتښتېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بوډا په خبره کې ور ولوېد:

ــخون یې زما په غاړه، مردار یې کړئ، مرګ یې د لیوني سپي غوندې روا دی.

یو ځوان کېناست، یو ځای سپېره و، پلونه ښکارېدل.

بوډا په کاوړ وویل:

ــپخپله دی، ورته وګورئ! یو پل کوږ ایښود ل شوی.

یوه شېبه چوپه چوپتیا وه، وروسته د بوډا شونډې وخوځېدې:

ــڅه ته ګورئ! ګوډ دی، لیرې نه شي تلی.

ځوانانو یو بل ته وکتل، بیا په ګڼو ونو کې ننوتل.

دوی په احتیاط مخکې تلل، کله کله به ځای ځای غوټه نیالګیو ته ور وګرځېدل، د ټوپکو په نلیو به یې لاره پکې ویسته، بیا به یې ګام کېښود.

یو ځای ګڼ نیالګي وښورېدل، د ټولو رنګونه والوتل، پر ځمکه پریوتل، وسلې یې هماغه لورته ونیولې، ټک شو، له ګڼو نیالګیو څخه یوې ګیدړې منډه واخیسته، ټولو حمید ته وکتل، د هغه په لاس کې د نیولې توپانچې له خولې څخه مړ لوګی راووت.

ټولو وخندل، ولاړ شول، مخکې لاړل. دوهـ درې ځایه یې په شګو کې د بنیادم پلونه ولیدل، پلونه له یو بل څخه ازاد ایښودل شوي ول، سرې منډه اخیستې وه.

پاو وروسته له ځنګله ووتل. د غونډیو تر لمنو پورې مړه شګه پرته وه، پلونه نه غلطېدل، خو وروسته ورې تیرې پیدا شوې او چې کله یو څه پورته وختل، پلونه ورک شول. د غونډۍ تر سره لوېې ورې تیرې، شنې سپاندې او غرنې سپیره بوټي ولاړ ول.

دوی یوه شېبه ودرېدل، شاوخوا یې وکتل، پل نه ښکارېده.

حمید وویل:

ــباید پورته وخیژو، له هغه ځایه د دویمې غونډۍ پیڅکې ښکاري، نه شي رانه ورکېدای.

یو کلیوال، چې لونګۍ یې تړلې وه، په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم وايې ! غوثو به دومره ليرې نه وي چې د ټوپک ګولۍ يې ونه خوري.

ټول مخ پورته روان شول، پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، مخامخ ځير شول، سترګو ته يې هسکه غونډۍ ولاړه وه، ژوندی ساری نه ښکارېده.

حميد وويل:

ـګوره چالاکه دی، د کومې ډبرې شاته به غلی وي.

چا ځواب ورنه کړ، دوی يوه شېبه د غونډۍ پر سر ودرېدل، باد تېز و، د حميد تور پيکی پر سپينه خولۍ ور اوښت، غټې سترګې يې له کاوړه ډکې وې، ده په ځير مخامخ غونډۍ څارله..
چو په چوپتيا وه، کله کله به له ليرې د يوې زرکې ناره پورته شوه.

حميد ناڅاپه چيغه کړه !

ـهلته يو څه ښکاري !

کليوالو د حميد غزيدلي لاس ته وکتل، يوه وويل:

ـچېرته؟

ـهلته ! د مخامخ غونډۍ سر ته نږدې، ورته وګورئ !

ټولو په ځير ځير هغې خوا ته کتل، يوه وويل:

ـزه خو څه نه وينم !
حميد په خبره کې ور ولوېد:

ـيو څادر مې وليد ، تور رنګ يې و ، باد رپاوه.

يوه ځوان وخندل:

ـنو څه شو؟ پيريانو يووړ !

حميد وويل:

ـراځئ چې نږدې ورشو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل په خبره کې ور ولوېد:

ـځان مه سترې کوه، هېڅ هم نشته.

ـخو غوثو ګوډ دی، لیرې نه شي تلی.

هماغه ځوان ځواب ورکړ:

ـکومه دی؟ ته یې وینې؟ اوس خو نشته.

نورو کلیوالو هم د هغه له خبرې سره د (هو) په نښه سرونه وخوځول، درېواړو بېرته مخ لاندې د کلي خواته مخه کړه.

حمید یوه شېبه ولاړ و، وروسته یې مخامخ غونډۍ ته توپانچه ونیوله، ډزو ازانګې خورې کړې، کلیوالو ته یې وکتل، دوی په بیړه د کلي خواته مخ کښته روان وو، ده هم منډه پسې واخیسته.

* * *

غوټۍ له اوبو ډک ګړی پر چوتره کېښود، سړه ساه یې واخیسته، بېرته یې تر ګړي لاس تاو کړ، پر چوتره وخته، د دالان په وره کې وچه ودرېده، په حیرانۍ یې وویل:
ـګل میره! ته دلته څه کوې؟

کوچنې هلک په بیړه مخ ور وړاوه، وچې شونډې یې وبړې کړې، ویې خندل:

ـحمید کاکا را یاده کړه چې دالان پاک که! اوس له ترانه (تناره) ایرې راباسم.

غوټۍ په بیړه ګړی دېوال ته ودراوه، ور مخته شوه، تناره ته یې وکتل، د دېګې پر سر خړې ایرې پرتې وې. په خشکه یې وویل:

ـدا دې څه کړي!

هلک وارخطا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ ورته وکتل، په لاس کې يې لويه څمڅه نيولې وه.

هغې په بيړه څمڅه ورځخه واخيسته، له ايرو ډکه وه، څنګ ته په ايښې زنګن ټيم کې يې تشه کړه، ور پوه يې کړل، خړې ايرې هوا ته پورته شوې. هماغسې يې په کاوړ وويل:

ـدا د ايرو څمڅۍ نه ده، په دې کتغ اچوم.

هلک دېوال ته ور وښوېد. غوټۍ تناره ته لاس ور وغځاوه، دېګ يې راويست، پر برغولي يې مړې ايرې پرتې وې، برغولی يې ورو له دېګه ليرې کړ، پر ژېړو کچالو ځای ځای تور واړه سکاره ښکارېدل.

غوټۍ له نږدې تاخچې څخه يوه وړه کاچوغه ور واخيسته، د کچالو له قورمې څخه يې په احتياط سر ټول کړ. د هلک لړزانده غږ يې واورېد:

ـپام مې نه و.

غوټۍ مخ ور واړاوه، د هلک چخړنې سترګې له اوښکو ډکې وې.

غوټۍ ورو وويل:

ـڅه وخت راغلې؟

هلک پزه پورته کش کړه، شونډې يې وخوځېدې:

ـيوه ګړۍ مخکې.

يوه شيبه غلی و، بيا يې وويل:

ـحميد کاکا را اوستم، رايادة يې کړه چې دالان پاک کم.

غوټۍ وخندل:

ـپروا نه کوي، خو بيا له تناره څخه ايرې راونه باسې، ته کوچنی يې، لاس دې سم نه ور رسيږې، ور ونه لوېږې.

له دې سره يې، دېګ بېرته تناره ته ورکښته کړ. ورو يې وويل:

ـسړي مې نه و راته ويلي چې تاته يې مزدوري درکړې، هغه...

هلک په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـحمید کاکا نن سهار زمونږ کور ته راغی، له پلار سره مې په شپیتو منو غنمو مزد جوړ شو، زه به تر مني ستاسو مزدوري کوم، د ورځې به دلته یم ، ماښام قضا به خپل کور ته ځم.

غوټۍ خندل:

ـښه خبره ده، کور دې په کلي کې دی، ماښام ورځه، د مورکۍ به دې هم زړه نه وي درپسې ختلی.

هلک وویل:

ـاوس څه وکم؟

ـهېڅ، همدومره بس دی، نن خو میلمه یې !

ـنو کور ته لاړ شم؟

د غوټۍ خندا زوروښیو:

ـهو، خو سر له سبا به ټوله ورځ دلته یې.

کوچنی په بیړه له دالانه ووت.

غوټۍ یوه شېبه ناسته وه، بیا یې د څا د څرخ د تاوېدو غږ واورېد، له وره یې ور وکتل، جانکو و، د غوټۍ په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، جارو ته یې لاس کړ، شېبه وروسته دالان مړو خاورو ونیو.

پاو ووت، غوټۍ جارو شوې خاورې په ټیم کې واچولې، د باندې راووته، یوې غوا د اوبو په سطل کې وربوز ننه ایستی و.

پورته د برج د وره کړپ شو، غوټۍ مخ ورواړاوه، جانکو و، په لاس کې یې په سره دسمال کې تړلې غوټه نیولې وه، شېبه وروسته د غوټۍ تر مخ ودرېد، په نیولي غږ یې وویل:

ـزه ځم.

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

ځوان د کلا د لویې دروازې خوا ته روان شو.

د غوټۍ وړې سترګې اوښکو ونیولې، پسې غږ یې کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـچېرته ځې؟

جانکو ودرېد ، پرته له دې چې مخ ور واړوي ، په غريو کې يې وويل:

ـنه پوهېږم.

د غوټۍ شونډې وخوځېدې:

ـلږ ماتله شه !

له دې سره کوټې ته ننوته.

جانکو د چوترې پر ژۍ کېناست، شاوخوا يې سترګې وغړولې، په کلا کې يې يوا ځينى ولاړې سنځلې ته وکتل، ښه ورته ځير شو، په ونه کې يې خپل ځان ولېد ، دى ماشوم و، سنځلې يې شکولې، ناڅاپه ښاخ مات شو، ماشوم لاندې راولوېد ، پلار يې ور منډه کړه، ماشوم يې په غېږ کې ونيو ، د هغه په ټول ځان يې ګوتې وتپولې، وروسته يې په خپله سينه پورې ټينګ کړ، پر بغور (غومبري) يې وچې شونډې کېښودې، ښکل يې کړ، د پلار له زيږو لاسونو څخه د شوتلي بوى ته. پلار په غريو کې وويل:

((زويه ! پام کوه !))

ماشوم ځواب ورکړ:

ـښه ده ابا ! بيا ونې ته نه ختږم.

ماشوم دخپل پلار څېرې ته وکتل، له ګونځو ډکه وه، غټې سپږمې يې درلودې، له سپږمو نه يې تور ويښتان راوتلي ول، ناڅاپه ګونځې ورو ورو هوارې شوې، لمر سوځولې څېره په سپين مخ بدله شوه. ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

ـجانکو ! څه در باندې وشول، ولې له ځان سره غږېږې، کومه ونه؟

جانکو ټکان وخوړ، مخې ته يې غوټۍ ولاړه وه.

د ځوان خړې شونډې نرۍ موسکا سره وبږې کړې، سر يې وخوځېد ، ورو يې وويل:

ـخپل ماشومتوب راپه ياد شو.

بېرته يې سر پورته کړ، شاوخوا يې وکتل،څلورو خواوو ته سپېره برجونه ولاړ ول، ترخه يې وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپلار مې په همدې کلا کې ساه ورکړه، ښه مې په یاد دي، زه وړوکی وم، له هغه سره به په باغ کې ویدېدم، پلار به مې ډېر ټوخل، یوه شپه یې ټوخی ډېر شو، توري وینې یې را وګرځولې، سهار مړ پروت و.

غوټۍ په خپلو سترګو لستونی تېر کړ.

جانکو سړه ساه واخیسته، په غریو کې یې وویل:

ـله دې ځایه مې زړه نه ځي، زه دلته را لوی شوی یم، مور مې نه په زړه کیږي، خو د دې کلا او باغ په هر کونج کې خپل پلار وینم، کله یې بیاتي په لاس کې وي، د تاکونو لښتې پرې کوي، کله منې شکوي، کله یې د غواوو ځای ته جارو نیولی وي، کله....

د جانکو سر وځړېد، غلی شو.

د غوټۍ ژړغونی غږ یې واورېد:

ـهه! دا واخله، په کار به دې شي.

جانکو په بیره ورته وکتل، د ښځې په لاس کې څو چرموړل شوي (تاو شوي) لوټونه ښکارېدل.

لاس یې ور وغزاوه، پیسې یې د خپلې زړې سدرۍ (واسکټ) په جېب کې کېښودې، ورو یې وویل:

ـخدای دې جنتي که.

ولاړ شو، څو ګامه یې واخیستل، غواوو ته ور وګرځېد، د یوې ژېړې غوا پرسر یې لاس تېر کړ، بلې غوا ته ورغی، غوا تش سطل ته کتل.

جانکو غوټه د اخور پر سر کېښوده، سطل ته یې لاس کړ، د څاه خوا ته روان شو.

غوټۍ ور مخته شوه، په غریو کې یې وویل:

ـغواوې به زه اوبه کم.

د ځوان په شونډو نرۍ موسکا تېره شوه:

ـنه! غوارړم چې د وروستي ځل لپاره ټولو غواوو ته اوبه کېدم.

غوټۍ څه و نه ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد څاه د څرخ غړ پورته شو ، شېبه وروسته له اوبو ډکه بوکه را ووته، اوبه خړې وې.

جانکو وویل:

ـڅاه ډېر وخت نه ده پاکه شوې، هوا ورځ په ورځ تودېږي، که دا حال و ، وچه به بوله.

بوکه یې په سطل کې تشه کړه.

غوټۍ لاس ور وغځاوه، له اوبو ډک سطل یې یوې غوا ته کېښود.

د جانکو غږ یې واورېد:

ـلکه چې ماتل شوم.

غوټۍ ورمېږ کوږ کړ، جانکو لاندې څاه ته کتل.

ښځه ورمخته شوه.

سړي وویل:

ـبوکه د اوبو پر سر ولاړه ده، په څاه کې یو زنګون اوبه هم نشته.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـڅه خیر، سړي ته به ووایم چې څوک ورته راولي.

جانکو وخندل:

ـزه د څه لپاره یم. وخت لا ډېر دی، یو ساعت کار غواړي.

غوټۍ وویل:

ـنه ! ته ځان مه پاذابوه !

جانکو د باغ د وره خواته روان شو ، کله چې بېرته راغی، په لاس کې یې لنډه ببلچه نیولې وه. په خندا یې وویل:

ـ اوس به یې دومره چاره وکم چې غواوې د څو ورځو لپاره ترې پاتې نه شي، وروسته یې بیا سمه پاکه کئ ! هو رښتیا ، یو څو بوکې ختېه را اېستلی شې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ وخندل:

ـ دومره خو هم کمزورې نه یم.

ځوان خپلې پایڅې ور پورته کړې، له بېلچې سره لاندې کوز شو، تیاره وه، او به سړې وې، ځنګانه ته نه رسېدې.

جانکو په پسته خټه کې بېلچه ننه ایسته، یوه بېلچه، دوې بېلچې، درې بېلچې.. بوکه تر نیمايي ډکه شوه، پړی یې وښوراوه، زوروره چیغه په څاه کې تاو راتاو شوه:

ــپورته یې کړه:

د څرخ د تاویدو غږ پورته شو.

جانکو ځان څنګ ته کړ، خو بیا یې هم له بوکې څخه د سړو اوبو رابهېدلې یوه نرۍ داره غاړې ته سیخه شوه.

له خټو ډکې دوې نورې بوکې هم د ځمکې سر ته وختې، خو په څلورمه بوکه کې څرخ تاو نه شو، جانکو څو ځله پړی وښوځاوه، چیغه یې کړه:

ــبوکه ډکه ده.

خو بوکه همداسې په اوبو کې پاتې شوه، یواځې د موټر سایکل د درېدو غږ یې واورېد، وروسته یې د حمید وارخطا غږونه په غوږو ننوتل.. جانکو په بیړه د څاه د دېوال په ژور شوي ځای کې پښه کېښوده، کله چې یې له څا څخه سر پورته کړ، پښې یې بېسېکه شوې، حمید خپله میرمنه په غېږ کې اخیستې وه، د کوټو خواته ران و، د غوټۍ سر ځوړند ښکارېده، سترګې یې پټې وې، له خولې څخه یې سپین ځګونه روان ول..

* * *

غوټۍ سترګې رڼې کړې، په کوټه کې یواځې وه، کېناسته، په سر کې یې څرېکه شوه، تندي ته یې لاس ور وړ، تر سر یې ټوټه تاو وه.

پردې ته یې کونج ورکړ، د ماسپښین سیوری ړنګ و، د څاه تر څنګ دوې، درې بوکې لنده خټه ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې کړپ شو، رنګ یې والوت، په رېږدېدلې غږ یې وویل:

ـتا، تا زما مور وژلې، تا هغه په ښاه کې اچولې وه، تا...

حمید د کوټې پرده یوې خواته کش کړه، رڼا شوه، د ښځې ورې سترګې رډې راختلې وې، غاړه یې خولې وه، تار تار لانده ویښتان یې پر تړلې تندي پراته ول.

غوټۍ ځان په کمپله کې ور ټول کړ، د بو ال ته ور وښوېده، ځنګنونه یې پر خپل ټټر پورې ونیول، غلې کېناسته غاښونه یې یو پر بل لګېدل، ټکا ترې خته..

حمید په غوسه وویل:

ـلیونتوب مه کوه!

کوم غږ یې وانهورېد:

حمید ځنګ ته ایښې له چایو ډکه پیاله غوټۍ ته ور نږدې کړه، له جېبه یې د ګولیو پاکټ راویست، ښځې ته یې ونیو، ورو یې وویل:

ـتندې دې زخم دی، د ښاه د بیلر پر ژۍ لګېدلی و، هه! دا ګولۍ د درد لپاره ښې دي.

ښځې کوم حرکت ونه کړ:

حمید په سړه سینه وویل:

ـته خو هوښیاره یې، ته څنګه...

غوټۍ چیغه کړه!

ـله ښاه نه په ختېو لړلې خولۍ را ووته، زرینه خولۍ یوا ځې تا په سروله، نه دلته پیدا کیږي او نه هم د دې کلي په خلکو کې رواج ده، وو ایه! له ښاه نه راوتلې خولۍ ستا نه وه؟

د حمید تندی تریو شو:

ـزما وه، خو دا د دې مانا نه لري چې ما دې خپله ترور وژلې وي.

ـخو خولۍ د ښاه په ختېو کې راوخته

حمید په خپلو تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، سپینه خولۍ یې له سره ولوېده، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـته له ما سره خوشاله یې؟

ښځه ربړد بېدله..

حمید چیغه کړه !

ـته په ما ګرانه یې، بد مې نه در باندې لوریږي، تر اوسه مې کومه ترخه خبره نه ده درته کړې، ترور مې هم تر زوی کم نه ګڼلم، ما به ولې وژله؟

حمید یوه شېبه غلی و، بیا یې یودم وژړل..ده د ماشوم غوندې اوښکې تویولې..

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل.. وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ور مخته شوه، د سړي سر یې په خپل ټټر پورې ونیو.

شېبه ووته، د حمید د ژړا غږ په سلیګو بدل شو، په غریو کې یې وویل:

ـدا د جانکو دام دی، زما خولۍ څو میاشتې مخکې په باغ کې ورکه شوه، زه خو وایم چې ده غلې کړې وه، دا دومره وخت نه د څاه پاکېدل و او نه هم زرینه خولۍ، خو نن چې مې له مزدورۍ څواب کړ، هم د څاه اوبه کمې شوې او هم خولۍ پیدا شوه.

ښځې له ورسۍ د باندې وکتل، د اخور پر سر غوټه نه ښکارېده. ورو یې وویل:

ـجانکو څه شو؟

ـومې شاړه، تر څو چې مې وسه کېده، سپک مې کړ، وریاده مې کړه چې بیا دې دېخوا ونه ګورم.

ښځې د سړي سر په ټټر پورې ټینګ کړ، د حمید سونګېدا زیاته شوه، د کلي له جوماتونو څخه د ماسپښین د اذان غږ اورېدل کېده.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ ووته، مانښام و ، غوټۍ له شیدو ډک دېګ په دالان کې کېښود ، بېرته د باندې لاړه، غوا خلاصه وه، دې یوې بلې خوا ته وکتل، په زوټه یې وویل:

ـګل میره !

پیشو میو کړل، غوټۍ په منډه دالان ته ور ننوته، پیشو د شیدو په ډک دېګ کې خوله وهله، غوټۍ ځمکې ته لاس کړ، پیاز په ګوتو ورغی، پیاز پر تیغنه ولګېد ، کړپ شو ، پیشو منډه واخیسته.

غوټۍ د یګ پورته په تاخچه کې کېښود ، بېرته د باندې ووته، غوا د سنځلې لاندنیو څانګو ته غړۍ ور اوږده کړې وه.

شاوخوا یې وکتل، مزدور نه و. د سنځلې خواته روانه شوه، غوا منډه کړه، د کلا په دېوال کې د پرې شوې دروازې خواته ور وګرځېده.

غوټۍ ګړندي ګامونه واخیستل، د منو ونې تکې سپینې وې، ټول باغ د منو د ګل بوی نیولی و ، تر ونو ور هاخوا شنه تاکونه ښکارېدل. غوا د تاکونو په یوه جووه کې ولاړه وه، شنې پاڼې یې تر خولې راوتلې وې. غوټۍ ورو ور نږدې شوه، پړې ته یې لاس ور وغځاوه، پړی نیم ګز شا ته لاړ، ښځې ورو خپل لاس ور ټول کړ، غواته یې وکتل، هغې وچې سترګې ورته نیولې وې، ژامه یې یوې ، بلې خواته خوځېدله.. غوټۍ یوه شېبه غلې پر خپل ځای کېناسته، غوا بېرته د تاکونو شنو پاڼو ته خوله ور ټيټه کړه، ښځې ټوپ کړل، پړی یې ټینګ ونیو، غوا منډه واخیسته، ښځه پړمخې پرېوته، پړی یې پرېښود ،غوا د انګورو پر پشته وخته، له پېښو څخه یې ورې لوټې را ورغړېدې.

ښځې سترګې پټې کړې، په خوله کې یې خاورې ننوتې، ویې ټوخل، د خپل ټکري پیڅکه یې پر خوله تېره کړه، سترګې یې رڼې کړې، د ولاړېدو لپاره یې لاسونه پر ځمکه کېښودل، د ښي لاس ګوتې یې په مړه خاوره کې ننوتې، ګوتې یې لندې شوې، لاس یې له خاورو راویست، ګوتې یې وسولولې، سرښېناکه وې، لاس یې پزې ته ور وور، بوی یې نه ته، د غروب سرخۍ ته یې ونیو ، ګوتې یې تورې وې.

ځمکې ته یې وکتل، کیڼ لاس یې د یوه بنیادم پر سپېره لاس ایښی و ، زړه یې ولړزېد ، چیغه یې کړه، شاته یې ټوپ کړ، پښه یې وښویده، بېرته پړمخې ولوېده، هماغسې بې حرکته پرېوته، تېزه تېزه سا یې وهله، ورو یې سترګې وغړولې، ګاړګوتې ویښته یې د یو چا پر سپېره لاس پرا ته ول، سترګې یې رډې راوختې، لاسونه یې پر ځمکه ولګول، د پښود ټولېدو سیکه یې نه لېده، په زحمت کېناسته، ژامې یې یو پر بل لګېدلې، لاندې یې وکتل، د یو چا لاس تر مړونده له خاورو راوتلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښې خپل لړزانده لاس خاورو ته ور نږدې کړ، ببرته یې ګوتې په هوا کې راټولې شوې، یوه شېبه یې په رډو سترګو له خاورو راوتلې لاس ته وکتل، د زړه دربا یې تېزه شوه، ناڅاپه یې دواړه منګولې په خاوره کې ښخې کړې، د لیونو په څېر یې مړه خاوره وتوشپله، لاس تر اوږې لوخ شو، په لانده لستوڼي پورې خاورې نښتې وې، بیا یې د خاور په توشپلو پیل وکړ، ګوتې یې د کمیس په غاړه ولګېدې، ټینګ یې ونیو، کش یې کړ، له خاورو سپېره ویښته راووتل، وروسته تندی ښکاره شو، بیا سترګې، پزه او خوله له خاور راووتل، غوټې په ځیر ورته وکتل، بې اختیاره یې شونډې ورېږدېدې:

ـجا، جا، جانکو !

د زړه ضربان یې ډېر شول، له خولې یې لاړې راووتې، لاندې یې وکتل، د سړي غاړه تر نیمایې غوڅه وه،له ورمېږه راوتلې تازه وینه له خاورو سره ګډه شوه

د ښځې پر زړه ترخې اوبه راپورته شوې، ټوخې واخیسته،کانګو ونیوله، مخ یې کوږ کړ، وبې ګرځول، سړي ته یې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې یې پر تندې د کالدانې لوی داغ ښکارېده، د ښځې له خولې ځګونه را ووتل، پر سترګو یې تیاره راغله، مخامخ رڼګه شوه.

* * *

ښځې سترګې رڼې کړې، پاڼې وې، تر پاڼو پورته سپینه ګرده سپوږمۍ ولاړه وه.

په سر کې یې نرۍ ځړیکه تېره شوه، کیڼ لاس یې پر ځمکه ولګاوه، لوټې وې، په زړه یې وېره ننوته، فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:

ـزه، زه چېرته یم

کوم ځواب یې وانهورېد.

پر ښې لاس یې زور راووست، لاس یې پوست ولګېد، ورو یې ور وکتل، لاس یې د یوه بنیادم پر لوڅه ببره سینه پروت و. خوله یې وازه کړه، د چیغې غږ راونه ووت، خرهاری یې شو، کیڼ بغور یې لوند ورته واېسېد، ورو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته وكتل، پر تندي يې د يوه بنيادم له مرو وينښتو ډكه زنه اېښې وه. يو دم كېناسته، د سپوږمۍ رڼا د سرې پر لوخو سپينو ستر ګو لګېدله... ښځې څو ځله خوله وازه كړه، غږ ترې راونه ووت، دومره پوهېده چې ځان يې رېږدي.

د منو د ونو له تورو څانګو څخه د لاسي بتۍ رڼا ښكاره شوه، يو غږ يې واورېد:

ـ غوټۍ!

ښځه د تاک پاڼو ته ور وښوېده، رڼا د ونو تر څانګو را ووته، پر مخامخ دېوال ولګېده، يو دم وركه شوه.

ښځې خپلو پښو ته كتل، پايڅې يې لړزېدلې...

د لاسې بتۍ رڼا د باغ په كونج كې ګرځېدله...ښځه ورو پر سينه وښوېده، لاس يې د يوه تاک په تنه پورې ونيو، په زحمت ولاړه شوه، زانګې وانګې يې د باغ د وره خواته حركت وكړ، د كلا په مينځ كې لويې دروازې ته ور وګرځېده، كولپ ور لوېدلی و، خوله يې چيغې ته جوړه كړه، ساه يې په سينه كې سره راټوله شوه، له مرۍ نه يې يوا ځې خرهاري راووت.

د بتۍ رڼا د كلا په دېوال كې له پرې شوې دروازې څخه را ووته، د سنځلې پر ځړېدلو څانګو ولګېده، څانګو اوږده سيوري پيدا كړل، رڼا بېرته وركه شوه.

ښځه دالان ته ننوته، د پيازو چاړه يې پر ټټر پورې ونيوله، ټكرى يې پرې خور كړ، كوټې ته لاړه، څراغ ته يې ور پو كړل، د وره شا ته غلې كېناسته.

چو په چوپتيا وه، كله كله به څاه ته نږدې، يوې چونګښې كورررړ كړل، نور هيڅ هم نه اورېدل كېدل.

شېبه وروسته د يوه بنيادم د بوټونو ټكا واورېدل شوه، د بتۍ رڼا له ورسۍ نه كوټې ته ور ولوېده، رڼا پر يوه عكس ولګېده، ملک عطاالدين شخ برېتونه نيولي ول.

د كوټې د دروازې كړپ شو، د ښځې زړه د پښو تر پوندو منډه كړه، په كوټه كې يو نارينه غږ واورېدل شو:

ـ غوټۍ!

غوټۍ په بيړه ولاړه شوه، په لاس كې نيولې چاړه يې پورته كړه، يو چا اخ كړل، بتۍ يې له لاسه ولوېده، له دروازې سره ولګېد، درب شو، په غولي ولوېد.

ښځې منډه واخيسته، كېنه پښه يې د دروازې تر ليخكه ويسته، خو ترښۍ پښې يې د يوه بنيادم ګوتې تاو شوې، د كوټې خواته په زوره كش شوه، د لرګي پر صندوق ورغله، زنګنونه يې پر صندوق ولګېدل، شا په تخته پريوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بتیې وخوځېده، له ځمکې پورته شوه، د ښځې پر مخ سپینه رڼا ولګېده، د هغې یوه خوا مخ په وینو سور و، وړې، وړې لوټې په وینو کې نښتې وې.

د سړي زګیروی شو، اورلګیت ولګېد، د حمید په غټو سترګو کې د اورلګیت د دانې لمبه ښکارېدله...

بله دانه لاټین ته ور نږدې شوه، کوټه ژېړې رڼا ونیوله.

حمید خپل مټ ته لاس ور ووړ، د پیازو چاړه پکې بنده وه، چاړه یې له لاستي ونیوله، کش یې کړه، سرې وینې باد شوې.

ښځه په پښو ودرېده، د کوټې دروازې ته یې منډه ور واخیسته، د سړي پښه ور وغځېده، د ښځې له زنګانه سره ولګېده، پړمخې پریوته، څنې یې په شدت شا ته کش شوې، سترګو ته یې د حمید سرې سترګې ودرېدې، د سړي له خولې لاړې باد شوې، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، ښځه پر اړخ ړنګه شوه.

حمید پردې ته لاس ور وغځاوه، کش یې کړه، پرده له میخونو سره یو ځای لاندې راولوېده. سړي نری تراړه ترې ویسته، تر مټ یې تاو کړه، کلکه غوټه یې ور واچوله.

حمید ښځې ته وکتل، په خاورو سپېره وه، سر یې د بوال ته کوږ و، په راوتلو زړو سترګو یې ده ته کتل.

حمید په ملنډو وویل:

_جانکو دې ولېد؟

ښځه له حرکته لوېد لې وه.

د سړي لاندنۍ شونډه وخوځېده، سپین غاښونه یې ښکاره شول، ښځه یې تر ویښتو ونیوله، د هغې سر پورته شو، سترګو ته یې د چت تور لرګی ودرېدل، سړي په لوړ غږ وخندل، له خولې یې باد شوې لاړې د ښځې پر سپینه غاړه ولګېدې.

سړی یو دم غلی شو، په ملنډو یې وویل:

_زه څه ملامت یم، دی په خپله کم عقل و، ما ستا له خولې د راوتلیو ځګونو د پاکولو لپاره ټوټه پسې غوښته. ورسۍ ته مې وکتل، جانکو د څاه تر څنګ ولاړ و، له پایڅو نه یې خړې اوبه څڅېدلې، ده په لاس کې نیولې زرینې خولۍ ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید غلی شو، یودم یې وخندل، ځنګ یې بدل کړ، د سدرۍ له جېبه یې ګنجې کونجیاني (کلیاني) راوښتې، د لرګې صندوق یې خلاص کړ، په غولي یې څو کاغذونه کېښودل شول، وروسته یې یودم وخندل:

ـ دا وینې؟

ښځې په حیرانۍ ور وکتل، د سړي په لاس کې یو کوچنی تبر ښکارېده.

سړي تبر لاټین ته ور نږدې کړ، ورو یې وویل:

ـورته وګوره ! د جانکو غاړه مې په همدې تبر پرې کړه، دی ساده سړی و، له خولې نه یې ختې پاکولې، زه هم د شا له خوا غلی ورغلم، تبر مې د هغه په غاړه راټیټ کړ.

د ښځې خرهاری شو.

سړي پرته له دې چې هغې ته وګورې په خندا یې وویل:

ـدې تبر د ډېرو غړي خوړلي دي، ته ورته وګوره، خوله یې سره ده، په دغو وچو وینو کې دې د مور د غاړې وینه هم ګډه شوېده.

د ښځې خرهاری ډېر شو، یودم یې ټوپ کړل، پر سړي ور پرېوته، د دواړو لاسونو تېره نوکان یې د هغه مخ ته برابر شول. سړي تر ستوني ونیوله، پورته شو، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، د هغې له خولې وینو داره وکړه ، څو څاڅکې د څراغ په ښیښه وبهېدل، ښځه یوې خواته ړنګه شوه، په لنډ وخت کې د هغې له خولې نه راوتلې وینې یوه لویشت غولی سور کړ. د ښځې راوتلی ټټر په تېزۍ کښته پورته کېده....

سړی ولاړ شو، د ښځې ګېډې ته یې درنه لغته ورکړه، ښځې وټوخل، تاو را تاو شوه، بېرته بې حرکته پرېوته.

سړي چیغه کړه !

ـستا پلار هم ما وواژه، د سپي زوی ته سلامت دوه ساعته ماتله وم، کله چې د غوثو له کوره راووت، په خوړ کې مې د تبر وار پرې وکړ، شپه وه، تبر سم ځای ونه لګېد، ده منډه واخیسته، په تیاره کې رانه ورک شو، خو وروسته مې پیدا کړ، په همدې تبر مې پر غاړه وواهه.

سړی غلی شو، یو دم یې شونډې وبڅې کړې، ښځې ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:

ـخو ودې نه پوښتل چې ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې تېزه ساه وهله...

د سړي تندی تریو شو ، چیغه یې کړه:

ـ پلار ته مې دې مرکه ور ولېږله، ته مې ورنه وغوښتې، خو ده غاړې کولې، ویل یې چې ملک سړی یم، ځنګه خپله لور یوه موټروان ته ورکم.

سړی غلی شو ، ښځې ته یې وکتل، هماغسې یې تېزه تېزه ساه وهله.

سړي وخندل، په ملنډو یې وویل:

ـ پوهیږې چې ته مې ولې کولې؟

ښځې رډې سترګې ورته نیولې وې...

د سړي تندی تریو شو ، په خشکه یې وویل:

ـ زه ستا پر خیرن مخ نه وم مین، خبره د اتو شلو جریبو ځمکې، باغ، کلا او ګاڼو وه، ستا پلار نه خپل درلود او نه هم تربور، له غوثو هم میراث وه، نو دا جایداد ، ما د ځان لپاره تیاره ګوله ګڼله، بس ! ملک باید مړ شوی وای. ما همدا کار وکړ، خو ګوډ غوثو په ځټ کې راشین شو ، هیڅ مې نه وو ورته ویلې، هسې یې راسره بده شوه، که ګوډ په کلا کې نه وای اړولې، مور دې په خپله راضي کېده چې تا زما په نامه کړي، پر هغې خو هسې هم ګران وم، ترور مې وه، غوثو یې د خپل خاوند قاتل ګاڼه، ته ووایه ! له ما پرته به یې په بل چا باور کاوه؟ هه !

ښځې د توشکي ژۍ د خپل ښي لاس په موټ کې ټینګه کړه.

سړي خبره پسې وغزوله:

ـ پوهېدم چې غوثو په جومات کې دی، ګوډ به د ماخستن له لمانځه وروسته کلا ته راته، تر هغو به دروازه خلاصه وه، زه هم د ماښام په تته رڼا کې کلا ته ورننوتم، په دالان کې مې ستا د مور ټوخی واورېد ، په احتیاط برج ته وختم، ستا د پلار لاسي بتۍ مې د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

سړي وخندل، خبرې یې پرې شوې، بېرته یې وویل:

ـ پوهېږې چې لاسي بتۍ مې له کومه کړه؟ !

ځواب یې وانه ورېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـستا د پلار له جېبه مې راوېستـه، لومړۍ مې مړ کړ، بيا مې د هغه جېبونه ولټول، بس ! سرکوزی ډېر سخت سړی و، په جېب کې يې يوه روپۍ هم نه وه، يو اځې يوه قواله ترې راوخته او يوه هم هماغه لاسي بټۍ چې ما د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

د ښځې ربړېدلي لاس حرکت وکړ، سړي ور وکتل، يو ګز ليرې د پيازو چاړه پرته وه، سړي په ملنډو وويل:

ـچاړه غواړې؟

خپله پښه يې چاړې ته ور وغځوله، چاړه يې پر پونده ووهله، چاړه د ښځې له لاس سره ولګېده، سړي هماغسې په ملنډو وويل:

ـهه ! دا يې هم چاړه !

ښځې بېرته لاس ور ټول کړ، د پخوا په څېر ستونې ستغ پرېوته، چت ته يې وکتل، له ښۍ سترګې راوتلې اوښکه يې ورغړېده، د غوږ تر څنګ يې په ګڼو ګاڼګوټې تورو ويښتو کې پټه شوه.

سړي وخندل:

ـمور مې دې هم همداسې ووژله، ماښام قضا کاهداني ته ننوتم، تر ماخستنه ماتله وم، مور دې له څراغ سره د باندې راووته، د خوارکۍ سرو اوبو ته زړه شوی و، په لاس کې يې چايجوشه ښکارېدله، نيغه د ځاه خواته ور روانه شوه، خو بوکه يې لا نيمايي ته نه وه را پورته کړې چې د تبر وار مې پرې وکړ. اخ يې هم تر خولې راونه ووت، په غېږ کې مې را ړنګه شوه، لاسونه مې سرو وينو ونيول. د هغې سر مې ځاه ته ور وغځاوه، په خپله پورته برج ته وختم، د ګوډ خر هاری خوت، غاړه يې د تبر خولې ته ښه جوړه وه، خو ومې نه واژه، که مې داسې کړې وای، نو ستا د مور او پلار قاتل به څوک وای؟ ته به څنګه زما کېدې؟ ګوډ خو مې د بدۍ په پلمه په رڼا ورځ هم وژلی شو، ما يې يو اځې پر سپينو پايځو خپل له وينو ډک لاسونه څنډ وهل.

له برجه را کښته شوم، ترور مې له پښو ونيوله، ځاه ته مې ور خوشې کړه، پام مې نه و، زرينه خولۍ هم ورسره ولوېده، زه بېرته کاهداني ته ننوتم، شپېه وروسته ته له کوټې راووتې، چيغې دې کړې، ګوډ له برجه را کښته شو.

سړی غلی شو، بېرته يې شونډې وخوځېدې:

په نورو خبرو خو ته هم پوهېږې، ما د کاهداني له وره نه هر څه ليدل، کله چې جانکو د خلکو د خبرولو لپاره د کلا دروازه خلاصه کړه، په کلي کې د هغه له چيغو سره سم، زه هم له کلا ووتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي څراغ ته لاس ور وغځاوه، د ښځې مخ ته یې ورنږدې کړ، خوله یې په وینو سره وه، په سرو شونډو کې یې د لاټین ژیړه رڼا ښکارېدله.

سړي په خندا وویل:

_اوس یوازې ته پاتې یې، غم مه کوه، ستا غم مې هم خوړلی، اوس دې باغ ته بیایم، هلته جامې درنه باسم، بیا دې پر تبر غاړه غوڅوم او لوڅه لغړه دې د جانکو پر تېر پرېباسم.

د ښځې خرهاری ډېر شو.

د سړي خندا زور ونیو، له خولې یې لاړې باد شوې، هماغسې یې په خندا کې وویل:

_ په جانکو دومره وخت نه دی وتلی، یو دوه تازه زخمونه به یې په غاړه کې جوړ کم، په خپله وینه راباسي، بس! یوازې مخ او ځان یې لړ پاکوالی رانه غواړي ته وو ایه! څوک به ما ملامت کړي، ساده خلک دي، ورته وبه وایم چې دواړه سره جوړ ول، یو ځای مې سره ونیول.

د ښځې له خولې ځګونه راووتل، یو دم یې ټکان وخوړ، سړی یې پورې واهه،لاټین ولوېد ، ښځه ولاړه شوه، سړي تر پښې ونیوله، ښځې لاټین پورته کړ، کړنګ شو ، سړي خپل سر ته غبرګ لاسونه ونیول، په وینښتو کې یې د څراغ ماتې نازکې ښیښې بندې وې، مخ یې لوند شو ، د خاورو د تېلو بوی یې پر سپږمو ننوت.

ښځه زانګې وانګې له کوټې ووته، سپوږمې د کلاه د ختیځ برج پر سر ولاړه وه.

ښځې څو ځله چیغې ته خوله جوړه کړه، خو غږ به یې په مرۍ کې تاو راتاو شو ، له خولې به یې یوازې خرهاری را ووت.

باغ ته ننوته، د منو د ونو خواته ور وګرځېده، څو ګامه یې واخیستل، پښه یې لښتي ته ور وښوېده، پر لوڅو پښو یې سړې اوبه ور واوښتې، بېرته پورته وخته، له اوږې سره یې یو څه ولګېدل، په وارخطایې یې ور وکتل، له ټیټ ښاخ څخه د منو سپین ګلان توی شول.

ښځې پر مخامخ دېوال منډه ور واخیسته، ټوپ یې کړل، لاسونه یې د سرداو سر ته ور ورسېدل، له نوکانو سره یې د دېوال کاهګل جلا شو ، بېرته شا پر تخته پرېوته.

دېوال ته یې وکتل، هسک و ، یوه تاک ته ور وښوېده، ځان یې د تاک په ګڼو څانګو کې ننه ایست.

ښه شېبه ووته، د بتۍ سپینه رڼا د منو په ونو کې ګرځېده...وروسته ورکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې تېزه تېزه ساه وهله.. بیا یې نږدې غږ واورېد:

ــغوټۍ !

ښځه په خپل ځای کې غلې ناسته وه.

ناڅاپه یو سیوری ور باندې راغی، نږدې پانې وښورېدې، ښځې خپله ساه ودروله، پر پښه یې یو ځوک ور وختل، ښځې خپله لاندنۍ شونډه په غاښونو کې ټینګه کړه، سړی مخکې لاړ.

ښځې سړه ساه ویسته، چو په چوپتیا وه، چرچرک نارې وهلې...

ښځې سترګې پټې کړې، دې په تیزی سره ساه وهله.. یودم یې تر ښۍ پښې د یوچا ګوتې تاو شوې، کش شوه، د تاک پانې یې له مخ سره ولګېدې، ټکری یې په یوه څانګه کې پاتې شو، پر هوار میدان ستوني ستغ، سرتوره پرېوته.

ښځې په بیړه پورته وکتل، حمید و، د سپوږمۍ رڼا یې پر ببرو ویښتو پرته وه.

حمید د هغې پر ټټر پښه کېښوده، په لاس کې یې تبر ښکارېده.

ښځې د هغه تر پښې ګوتې تاو کړې، سړي د ښځې پر ټټر زور راووست، تبر یې پورته کړ، ښځې وټوخل، تبر ته یې وکتل، په ستورو کې ولاړ و.

ښځې سترګې پټې کړې، شېبه ووته، د ښځې پر مخ او غاړه تاوده څاڅکي ولګېدل. خرهاری یې تر غوږ شو، سترګې یې رڼې کړې، تبر هماغسې پورته ولاړ و.

ښځې حمید ته وکتل،د هغه له ستوني وینو دارې وهلې...تبر یې له لاسه جلا شو، ولوېد، تېره څوکه یې د ښځې غوږ ته نږدې په ځمکه کې ننوته، دی هم مخامخ پر یوه تاک ورغی، لښتې ماتې شوې، درب شو، پړمخې پرېووت، له ورمېږه یې د چاړې لاستی راوتلی و.

ښځې ټکان وخوړ، د حمید څنګنو ته نږدې غبرګ بوټونه ښکارېدل، ښځې په راوتلو زړو سترګو پورته وکتل، یو څوک ولاړ و، څېره یې نه ښکارېده، د سپوږمۍ رڼا یې پر اوږو لګېدله.

ښځه کېناسته، نیم ګز شا ته شوه.

سړی ورمخته شو، ګونډې یې پر ځمکه ولګېدې، څېره یې د سپوږمۍ رڼا ته برابره شوه، ده کړه پزه درلوده، په سترګو کې یې اوښکې ځلېدلې، په غریو کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـغوټۍ زویه !

ښځې په حیرانۍ ورته کتل...

سړي د هغې اوږو ته ځنډ ورکړ، چیغه یې کړه !

زه یم، غوث الدین !

د ښځې په ستوني کې خرهاری شو، زوروره چیغه یې تر خولې رااووته !

ـ لا لا !

ځان یې د تره غیږې ته ور واچاوه، کوکه یې کړه، د ژړا غږ په ټول باغ کې تاو راتاو شو...

سړي د غوټۍ د ککرۍ په ګڼو پېچلو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، د هغې سر یې پر خپل ټټر پورې ټینګ کړ، د ښځې کوکو زور واخیست. سړي په غریو کې وویل:

ـهر څه به سم شي، هرڅه !

ښځې هماغسې ژړل...

ښه شیبه ووته، د ښځې اوښکې نه تم کېدې، وروسته یې په نیولي جړ غږ وویل:

لا لا ! ما دې خپل کور ته بوځه !

سړي د ښځې پر ککرۍ شونډې کېښودې، ښکل یې کړه.

پاو وروسته د سپوږمۍ رڼا په دوو تنو لګېدله، دواړه د منو په ګڼو ونو کې کلا ته د پرې شوي وره خواته روان ول، ښځې خپل سر د سړي پر اوږه ایښی و، سړي په تګ کې ستونزه درلوده، کیڼه پښه یې درنه پسې اخیسته.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال چاپ شوي اثار:

سره سیلۍ	(د لنډو کیسو ټولګه)
مینه	(د لنډو کیسو ټولګه)
د واورې سړی	(د لنډو کیسو ټولګه)
بوډا او د لېوانو پلونه	(ناول)
رڼا	(ناول)
بوړبوکۍ	(ناول)
خونکار	(ناول)
په فلسفه کې تلپاتې پیښې	(ژباړه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کې پر ليکه اثار

اسلام او مذهب :

- د روژې ډالۍ ــــــ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت ــــــ مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې ــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې ــــــ ليکونکی: شيخ مصطفى العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه ــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

ساينس او تخنيک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) ــــــ عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راډيو اکټيويټي ــــــ ليکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطانزی ځدراڼ
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود ــــــ عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لارې چارې چې اند ښېښنه ستاسو له ژوند ځخه محو کوي ــــــ ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ــــــ Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم ــــــ ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **هنر او ادبیات :**

- راځئ کیسه ولیکو ــــــــــ نصیر احمد احمدي
- مناجاتونه ــــــــــ نور احمد قرانمل
- د هیلو غوټۍ ــــــــــ ویناواله: وحیده "آرینزۍ"
- د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول) ــــــــــ لیکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومي کیسې پښتو لنډۍ او غاړې ــــــــــ لیکوال: څارنوال احمد منګل خان

- **د ماشومانو لپاره :**

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ــــــــــ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ــــــــــ مختار احمد احسان
- فتېالر (د ماشومانو لپاره) ــــــــــ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **تاریخ او سیاست :**

- روز شمار واقع افغانستان ــــــــــ تهیه او ترتیب: حمید علمي
- شیرشاه سوري د افغانانو تر منځ د یووالي هڅونکې ــــــــــ ژباړن: استاد قریب الرحمن سعید
- د ډیورنډ ترون د حقوقو او سیاست په تــــله کښې ــــــــــ لیکوال: ډاکتر رحمت ربی زیرکیار
- د تاریخ او سیاست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **بېلابېل آثار :**

- خوندور خواږه ــــــــــ عبدالستار فیضي
- د نړۍ اووه عجایبې ــــــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثارنومې برخې د نورو پر لیکه کتابونو د لوست لپاره دلته کلیک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library